

Standaard **Lonchura** Deel 1

Uitgegeven door: Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

© Copyright by NBvV, Alle rechten voorbehouden

Uitgave: 2012- 2023

Revisie voorjaar 2023.

Index:

Inhoud

.....	1	SI ino.....	21	CHINESE MUSKAATVINK.....	38
Index:	2	BORNEO BRONZEMAN.....	23	Omschrijving Chinese muskaatvink M en P:	39
Revisie 2019-2020	4	Fysieke standaard	23	Wildkleur:	39
SPITSSTAARTBRONZEMAN	11	Borneo bronzeman, man en pop	24	DRIEKLEURNON	43
Fysieke standaard spitsstaartbronzeman.....	11	Wildkleur:.....	24	Omschrijving Driekleurnon, man en pop	44
Spitsstaartbronzeman, man en pop:	12	Roodbruin:	24	Wildkleur:	44
Wildkleur:	12	Pastel:.....	24	Roodbruin.....	44
Pastel:	12	TREURBRONZEMAN, Lonchura t. tristissima. ..	26	ZWARTKOPNON	46
Grijs.....	13	Treurbronzeman, man en pop:	27	Ondersoorten	46
SI ino	13	Wildkleur:.....	27	Omschrijving Zwartkopnon, man en pop:.....	47
JAVA BRONZEMAN	15	GEpareLDE BRONZEMAN, Lonchura. l.		Wildkleur:	47
Java bronzeman, man en pop:.....	16	leocusticta	28	CHINESE ZWARTKOPNON.....	48
Wildkleur:	16	Geparelde bronzeman, man en pop:	29	Omschrijving Chinese zwartkopnon, M en P: ..	49
Pastel:	16	Wildkleur:.....	29	Wildkleur:	49
MOLUKKEN BRONZEMAN.....	18	Dwergekstertje, (<i>Lonchura nana</i>)	31	BRUINKOPNON.....	50
Fysieke standaard	18	Wildkleur man en pop	31	Omschrijving Bruinkopnon, man en pop.....	51
Molukken bronzeman, man en pop:	19	Fysieke standaard muskaatvinken.....	33	Wildkleur:	51
Wildkleur:	19	INDISCHE MUSKAATVINK.....	34	SCHILDNON,	52
Roodbruin:	19	Omschrijving Indische muskaatvink M en P	35	Omschrijving Schildnon, man en pop.....	53
Pastel:	19	Wildkleur:.....	35	Wildkleur:	53
Grijs.....	21	JAVaanSE MUSKAATVINK	36	WITKOPNON.....	54
		Omschrijving Javaanse muskaatvink:.....	37	Fysieke eigenschappen.....	54
		Wildkleur:.....	37	Omschrijving Witkopnon, man en pop:	55

Wildkleur:	55	Omschrijving Vijfkleurennon , man en pop.	71
SL ino.....	55	Wildkleur:.....	71
Mokkabruin:	56	PRACHTON,	72
Roodbruin	56	Omschrijving Prachtnon, man en pop	73
BLEEKKOPNON.....	58	Wildkleur:.....	73
Omschrijving Bleekkopnon, man en pop.....	59	BRUINBORSTRIETVINK	74
Wildkleur:	59	Ondersoorten;.....	74
WITSCHEDELNON,	60	Omschrijving Bruinborstrietvink , man en pop.	75
Omschrijving Witschedelnon man en pop.	61	Domestica wildkleur:	75
Wildkleur:	61	Mokkabruin.....	75
GELE RIETVINK	62	Omschrijving Bruinborstrietvink , man en pop.	77
Omschrijving Gele rietvink, man en pop	63	Roodbruin:	77
Wildkleur:	63	SL ino:.....	77
Bruin:	63	DWERGRIETVINK.....	79
DIKSNABELNON	64	Omschrijving Dwergrietvink , man en pop.	80
Omschrijving Diksnavelnon, man en pop.	65	Wildkleur:.....	80
Wildkleur:	65	WITBORSTRIETVINK	81
HADESNON	66	Omschrijving Witborstrietvink, man en pop....	82
Omschrijving Hadesnon, man en pop.....	67	Wildkleur man:.....	82
Wildkleur:	67	Wildkleur pop:.....	82
ZWARTBORSTRIETVINK.....	68		
Omschrijving Zwartborstrietvink, man en pop.	69		
Wildkleur:	69		
VIJFKLEURENNON	70		

[Terug naar index](#)

Voorwoord 2017/2018

Uit de standaard van 2012 zijn de meest gekweekte lonchura soorten in deze standaard opgenomen aangevuld met mutanten bij de bronzemannen, rietvinken en de nonnen. Het betreft de kleurslagen, Grijs, SI ino en gepareld van de Spitstaartbronzeman en de molukken bronzeman.

Bij de rietvinken de kleurslag Mokkabruin toegevoegd en de benaming crème-ino aangepast naar SI ino.

Bij de nonnen de kleur herkenning van Bruin en Roodbruin bij de Witkopnon en Roodbruin bij de Driekleurmon.

De lay-out is gewijzigd in landscape zodat het beter te lezen is op tablets. Hypelinks toegevoegd.

De overige soorten worden in deel 2 beschreven.

De Technische Tropische vogels en Parkieten wil op deze plaats de keurmeesters, liefhebbers en de technische commissie van de JMC, die ondersteuning hebben gegeven bij het schrijven van deze vernieuwde standaard, hartelijk danken. Tevens wordt de hoop uitgesproken dat deze standaard de komende jaren een leidraad mag zijn voor kwekers en keurmeesters.

**Utrecht
Voorjaar 2018**

[Terug naar index](#)

Revisie 2019-2023

Toegevoegd de Treur- en de Gepareld bronzeman (*Lonchura l. leucosticta*).
Het dwergkestertje *Lonchura nana* toegevoegd, verplaatst vanuit de Afrikaanse soorten.
Aanpassing matrix Hades non, aangevuld met tekening omschrijving en aanvulling KTA dat hij gekeurd dient te worden in schaal 1.
Benaming gepareld gewijzigd in Pastel bij de Spitstaart- Molukken- Borneo en Java bronzeman.
Nog enkel lay-out en taal fouten aangepast.
Ringmaten verwijderd met verwijzing naar vogelindex op de website NBvV
Witkopnon bruin hernoemt tot mokkabruin.

**Utrecht
Voorjaar 2023**

OPMERKINGEN BIJ DE STANDAARD LONCHURA'S.

Als basis voor dit hoofdstuk geldt de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", (verkrijgbaar bij het bondsbureau) en enkele hoofdstukken uit de standaard Japanse meeuwen (uitgave 1974).

Bij het over kweken van mutaties, dus van de ene soort naar de andere soort, is de rasonzuiverheid een groot probleem.

Bij deze ras onzuiverheid spelen de volgende zaken een rol.

- a) **Vederstructuur.**
- b) **Het tekeningspatroon.**
- c) **Vruchtbaarheid bij de bastaardkweek.**

De hierna volgende uiteenzetting is niet (geheel) van toepassing op de rijstvogels en zilver- en loodbekjes, de enige lonchura's met carotenoïde in de bevedering. Daarnaast bezit de rijstvogel ook nog de blauwstructuur.

a) Vederstructuur van de Lonchura's.

Het microscopisch onderzoek van de bevederingsstructuur van de lonchura's is beperkt gebleven tot de in Nederland geïmporteerde soorten. Ondanks deze beperking kan men wel concluderen dat qua vederstructuur de lonchura's een grote homogeniteit tonen.

In de gehele familie ontbreken de carotenoïde kleurstoffen en de structuur kleuren, de kleur van de bevedering wordt gevormd door de diverse combinaties van :

1: Het zwarte eumelanine, inclusief een verzwakte oxydatiegraad, waardoor de zwarte kleur verandert in zgn zandkleurig bruin (het zgn cinnamonbruin)

2: Het roodbruin phaeomelanine, met de mogelijkheid van een verschillende kwantiteit waardoor de kleur in intensiteit kan verschillen van diep kastanje bruin tot licht crème-wit.

Door het ontbreken van carotenoïde kleurstoffen varieert de snavelkleur van zwart-blauwgrijs tot lichtgrijs, evenals de pootkleur. De bij sommige soorten voorkomende blauwgrijze snavelkleur wordt vrijwel zeker veroorzaakt door het tyndalleffect in de buitenste hoornlaag van de snavel. In dit geval kunnen we dus spreken van structurele kleurvorming.

In de gehele lonchura groep zien we een groot scala aan bruinnuances, variërend van zwartbruin tot nagenoeg geel. De naamgeving van al deze verschillende nuances in de standaard leverde aanzienlijke moeilijkheden op. In bijna alle gevallen is getracht aansluiting te vinden bij eenduidige kleuren eventueel aangevuld met termen als warm, koud, vaal, bleek en dergelijke. Ideaal zijn de benamingen niet altijd, maar een betere oplossing, zonder het ontwikkelen van een staalkaart, lag niet binnen bereik. Al deze nuances bruin ontstaan door een samenspel van het eumelanine in verschillende oxidatie stadia en het roodbruine phaeomelanine of het ontbreken van één van deze componenten of door een zwakkere of sterkere concentratie.

Bovendien speelt bij enkele soorten de opbouw van de veren een rol in de totaalkleur. Zoals algemeen bekend geacht mag worden, bestaat een veer uit een spoel, schacht, baarden en

haakjes. Wordt over het algemeen de totaalkleur bepaald door de baarden en de zich daaraan bevindende haakjes, bij sommige lonchurasoorten moet daarbij ook de kleur van de schacht betrokken worden, daar het streep effect bij veel bronzemannen bepaald wordt door de kleur van schacht.

fig. 1. baardvorm.

fig. 2a. pronkveer

fig. 2b. dwarsdoorsnede type pronkveer.

doorsnede A-A

In fig 1 ziet u de vorm van de baard, een baard van deze vorm noemen we een baard van het algemene type. Bij de stuitveertjes van vele lonchura soorten zien we een ander type baard nl het pronktype. Aan de toppen van deze baarden bevinden zich geen haakjes. Deze toppen liggen aaneen en vormen als het ware een glad oppervlak wat aan dit deel van de bevedering een sterke glans geeft.

In fig 2a ziet U een pronkveer getekend en in fig 2b een dwarsdoorsnede van het type pronkveer . Deze baarden zijn niet over hun gehele lengte van het pronktype. Aan de basis en in het midden bevinden zich wel haakjes aan de baard.

De melanine vorming komt afhankelijk van de soort (dus soort eigen erfelijke factoren) in verschillende concentraties voor. Zo zien we dat bij de zwartbruine Japanse meeuw ongeveer twee (lieft minder) lagen roodbruin phaeomelanine om de kern van de baard gevormd worden. Bij zwartkop-, driekleur- en witkopnon zien we echter dat om de kern van de baard een concentratie van zes lagen en meer phaeomelanine heeft gevormd. Bovendien zien we dat zich in het buitengedeelte van de baard (extalzijde) eveneens roodbruine phaeomelanine korrels bevinden.

De haakjes van de zwartbruine Japanse meeuw zijn nagenoeg over hun gehele lengte zwart (eumelanine), terwijl de haakjes van de vleugelbevedering van de genoemde nonnen over hun gehele lengte roodbruin zijn, (phaeomelanine). De combinatie twee of minder lagen roodbruin phaeomelanine met zwarte haakjes geeft donkerbruin bij de Japanse meeuw. De sterke concentratie roodbruin phaeomelanine in de haakjes bij de nonnen geeft het mooie diep kastanjebruin. Vervalt bij de Japanse meeuw het zwart eumelanine in de haakjes en worden deze kleurloos, dan wordt de totaalkleur van de bevedering bleek roodbruin. De kleurstof, die wij roodbruin phaeomelanine noemen, is echter gelijk van kleur bij de nonnen en

de Japanse meeuwen. De concentratie van deze melanine korrels bepalen de diepte van de roodbruine kleur. Iets dergelijks zien we met de haakjes. De kleurloze haakjes verdunnen als het ware de roodbruine kleur van de baarden. Zwarte haakjes maakt het geheel zwartbruin. Haakjes, die voor een deel kleurloos zijn en voor een deel zwart, maakt de kleur donker mat bruin. Iets dergelijks zien we bij de kleur van het vleugeldek van de bruinborstrietvink. De totaalkleur is noch donkerbruin noch zuiver roodbruin, maar er tussen in. De lengte van de zwarte haakjes, die zwart eumelanine bevatten, kan aanzienlijk variëren. Deze variatie, plus de variatie in oxidatie van het eumelanine en de variatie in concentratie phaeomelanine in de baard, veroorzaakt de vele nuances bruin, die we in de lonchura familie tegenkomen. De kop van de bruinborstrietvink vertoont een andere nuance bruin dan het rugdek, iets grijzigbruin. De baarden bevatten een zwakke concentratie roodbruin phaeomelanine, om de kern variërend van een tot twee lagen, terwijl de concentratie om de kernen van de baarden van het rugdek sterker is. De haakjes van de kopbevedering zijn ongeveer voor de helft zwart. Deze combinatie, crème baarden (zwakke concentratie phaeomelanine) met half zwarte haakjes, geeft als totaal kleur het grijze bruin. Op de borst van de bruinborstrietvink zien we kastanje bruin, dat echter niet zo diep is, als bijvoorbeeld het vleugeldek van de zwartkopnon. Dit wordt veroorzaakt door een zwakkere concentratie phaeomelanine om de kern van die baarden bij de bruinborstrietvink, dan om de kern van de baarden van het rugdek van de zwartkopnon. De haakjes zijn over hun gehele lengte roodbruin.

Bij andere lonchura soorten, met name de rietvinken en de stuitkleur van sommige soorten nonnen en bronzemannen, zien we een gele kleur. Bij sommige rassen wordt zelfs van olijfgroen tot geelgroen gesproken. Deze gele kleur wordt niet veroorzaakt door een carotenoïde kleurstof, maar door een zwakke concentratie van het roodbruin phaeomelanine, gecombineerd in vele gevallen met het pronktype baard. Om de relatief kleinere kern bevindt zich een laag roodbruin phaeomelanine. Dit, gecombineerd met de haakjesloze baardtoppen, geeft de min of meer gele totaalkleur. Deze gele totaalkleur kan iets verdonkerd worden door de aanwezigheid van zwarte haakjes aan de baardbases.

De zwarte veervelden, zoals we die bijvoorbeeld zien bij de zwartkop- en driekleurnon, worden gevormd door zwarte baarden en zwarte haakjes. Met onze relatief eenvoudige licht microscoop kon echter niet worden vastgesteld of zich tevens roodbruin phaeomelanine in de baarden en haakjes bevond, wat door de zeer sterke concentratie zwart eumelanine eventueel gemaskeerd kan worden. Hoewel we deze mogelijkheid niet kunnen uitsluiten, lijkt dit echter zeer onwaarschijnlijk.

De nuancevorming van de bruine kleur geldt ook voor de eumelanisatie van de haakjes. Dit kan variëren van over hun gehele lengte gemelaniseerd zijn tot alleen de uiterste puntjes. Daartussen bestaan vele gradaties, die ieder weer gecombineerd met zekere concentraties roodbruin phaeomelanine, een eigen bruinnuance geven.

Dit verschilt niet alleen per soort maar ook individuele verschillen van exemplaren van een soort of ras komen veelvuldig voor.

b) Het tekeningspatroon van de Lonchura's.

Tekening ontstaat door de scheiding van twee verschillend gekleurde velden. Deze scheidinglijnen liggen per soort erfelijk vast. Deze scheidinglijnen kunnen gecamoufleerd worden indien door een kleur mutatie de kleuren van de velden, welke aan weerszijden van de scheidinglijnen liggen, zodanig veranderen, dat beide velden de zelfde kleur krijgen. In zo'n geval is de scheidinglijn niet meer zichtbaar, maar de erfelijke factoren, die voor de kleur mutatie de grens van de verschillend gekleurde velden bepaalden, zijn nog wel degelijk aanwezig. Zouden we een zodanige paring opzetten, dat de oorspronkelijke kleur van deze veervelden weer hersteld wordt, dan zou dat ook de oorspronkelijke plaats van de scheiding van de twee velden weer op de zelfde plaats liggen. Erfelijk is bepaald, tot hoever de vorming van zwart eumelanine plaats heeft en tot hoever de vorming roodbruin phaeomelanine plaats heeft. Op de plaats waar deze twee anders gekleurde velden elkaar raken ligt de scheidinglijn. Bij Lonchura's zien we een opmerkelijke scheidinglijn, n.l. de lijn over de borst, die het masker scheidt van de bovenborst. Bij de bronzemannen zien we aan weerszijden van deze lijn een donker bruin en een crème tot wit veerveld. Bij de witkopnon zien we een wit tot crème wit masker, grenzend aan een kastanjebruin veerveld van de bovenborst. Bij de bruinborstrietvink zien we op de plaats van deze scheidinglijn een donker bruine borststreep. Bij het éénkleurig gekleurde Borneo bronzeman is deze scheidinglijn niet te zien. Door het evaluatie proces is de witte borst en buik gemelaniseerd. De erfelijke factoren, die de plaats van deze scheidinglijn bepalen, zijn oerfactoren, die al aanwezig waren in de oervorm van het geslacht Lonchura. Paart men een Borneo bronzeman met b.v. een Japanse meeuw, dan ziet men dat, waar de scheidinglijn zich bevindt, een zware schubtekening bij de F1's is waar te nemen. Bovenstaande maakt duidelijk dat sommige oerfactoren die de stamvorm van het geslacht Lonchura bezit, nu nog steeds een grote rol spelen. Ook al zijn uiterlijk deze oerfactoren in veel gevallen niet meer zichtbaar door een veranderd kleurpatroon.

De schubtekening op de borst en buik van vele Lonchura soorten is een intermediair patroon tussen het ontbreken van melanisatie en volledige melanisatie. Bij de bastaardering tussen soorten waarbij het melanine ontbreekt en waarbij de melanine volledig is krijgt men bijna altijd bastaarden met een intermediair geschubde verschijningsvorm. Naast deze oervormen ziet men bij sommige soorten een tekeningspatroon per veer. Zoals bij bronzemannensoorten de afwijkende kleur van de schacht, wat de streping veroorzaakt. Of een reductie van de melaninevorming in de toppen van de baarden wat een soort een golfpatroon geeft, of stipvorming in de veertjes die het vleugeldek vormen. Dit alles zijn enkele patronen die zich per soort gedurende het evolutie proces hebben gevormd.

c) Erfelijkheid bij de hybridekweek.

Bij het samenkomen van de vrouwelijke en mannelijke gameet van individuen van dezelfde soort zullen de jongen geheel identiek zijn aan de ouders, omdat zowel de mannelijke gameet als de vrouwelijke gameet dezelfde erfelijke factoren inbrengen. Bij de bastaard kweek zullen een deel van de ingebrachte factoren van de man als van de pop verschillen. Maar het zijn niet alleen deze erfelijke factoren, welke men chromosomale factoren noemt, die een rol spelen bij de bastaardering. Het zijn ook de extra chromosomale factoren die dit doen. Deze extra chromosomale factoren bevinden zich buiten de kern die de chromosomen en de zich daarin bevindende factoren bevatten. Deze erfelijke factoren oefenen niet rechtstreeks hun werking uit op de ontwikkeling van de groeiende vrucht. Wel zijn het de extra chromosomale

factoren welke als het ware de boodschappers zijn van de bevelen die de factoren uitzenden. Bij de paring van twee vogels van de zelfde soort zal de ontwikkeling van de vrucht normaal verlopen daar alle structuren van het extra chromosomale materiaal de instructies die de erfelijke factoren zenden, normaal vertalen en omzetten in de juiste eiwitstructuren nodig voor de ontwikkeling van de vrucht. Wijkt het extra chromosomale materiaal af, wat gebeurt bij de paring tussen twee vogelsoorten waarvan de verwantschap tamelijk vaag is, dan zullen de instructies van de erfelijke factoren die de vrucht van de vader hebben gekregen, niet begrepen worden door de structuren die zich in het extra-chromosomale materiaal bevindt, dat van de pop afkomstig is. De omzetting in de noodzakelijke eiwitstructuren vindt niet plaats, ergo de vrucht' sterft af.

Van de vader ontvangt de vrucht:

- a. Een enkelvoudige chromosomengarnituur.
Dus van ieder chromosomenpaar een chromosoom.
- b. Het centrosoom.
- c. Een deel van het extra chromosomale materiaal.

Van de moeder ontvangt de vrucht:

- a. Een enkelvoudige chromosomengarnituur. Dus van ieder chromosomenpaar een chromosoom. Met als keuze mogelijkheid een **Z** of een **W** chromosoom.
- b. Het grootste deel van het extra chromosomale materiaal.

Een bastaardering kan succesvol zijn, als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan.

- a. Een min of meer analoog chromosoom bezit.
- b. Extra chromosomaal materiaal dat zodanig van structuur is dat de factoren instructies omgezet kunnen worden in de vereiste eiwitstructuren.
- c. Een zodanig gedragspatroon, dat de geslachten zich aan elkaar herkenbaar kunnen maken.
- d. Min of meer overeenkomstig broedgedrag.
- e. Overeenkomstig voedingspatroon.

De stadia waarbij een bastaardering kan stagneren.

- a. Broedcontact mogelijk nestbouw voltooit, bevruchting heeft plaats gevonden, maar alle eieren zijn onbevrucht.
- b. Wel bevruchte eieren maar de vrucht sterft af.
- c. Vrucht komt volledig tot ontwikkeling, doch sterft enkele dagen na het uitkomen.
- d. De jonge bastaarden komen volledig tot ontwikkeling, maar blijken alle onvruchtbaar te zijn.
- e. Alle jonge mannen blijken vruchtbaar te zijn.
- f. Beide geslachten zijn vruchtbaar.

Indien bastaarden van *Lonchura* soorten gekweekt worden komt de vrucht in bijna alle gevallen tot ontwikkeling en ontstaan exemplaren met duidelijke intermediaire verschijningsvormen. Wanneer de soorten zeer nauw verwant zijn blijken vaak de F1 man als de F1 pop al vruchtbaar te zijn. Een voorbeeld zijn de bronzemannen onderling

gepaard maar ook de bastaard Molukken bronzeman x Japanse meeuw. Van deze vruchtbaarheid kan gebruik gemaakt worden om mutaties welke zijn ontstaan in een soort over te kweken naar een andere soort. Naast deze reden om tot bastaard kweek over te gaan is het ook mogelijk om middels bastaardering een soort voor liefhebberij te behouden. Van beide redenen zal een voorbeeld in het kort uitgewerkt worden. Het is niet de bedoeling om U aan te sporen zo maar eens een bastaard te kweken. Een bastaard met een intermediaire verschijningsvorm op zich kan niet het doel zijn van bastaardering. Ook is het goed eerst te bezinnen wanneer men toch besluit om tot bastaard kweek in meerdere generaties over te gaan. Het is vaak een weg van 10 of meer generaties, alvorens een duidelijk resultaat behaald wordt.

Voorbeeld 1: de Grijs Molukken bronzeman.

Het eerste jaar (paring 1) Zwartgrijs Japanse meeuw x Molukken bronzeman. Deze eerste paring zal in de praktijk iets minder snel slagen als de paring Molukken bronzeman x Zwartgrijs Japanse meeuw. De fysieke eigenschappen van de F1 bastaarden zullen echter in veel gevallen dichter bij de Molukken bronzeman komen.

In het tweede jaar blijken vrijwel alle F1 mannen vruchtbaar en ook veel van de F1 poppen zijn vruchtbaar. De F1 bastaarden beschikken over de enkelvoudige chromosomengarnituur van de zwartgrijs Japanse meeuw. Dit wil zeggen dat de F1 bastaarden split zijn voor de grijsmutatie. De grijsmutatie bij de Japanse meeuw is immers autosomaal en recessief vererft.

In het tweede jaar (paring 2) F1 /split voor grijs x Molukken bronzeman. De F1 generatie wordt voor de kweek geselecteerd op Molukken bronzeman eigenschappen waar het de tekening betreft. Met name in de buiktekening is veel verschil te herkennen. De F2 generatie is voor de helft split voor de grijs mutaties. Immers de F1 heeft in de vrucht een enkelvoudige chromosomengarnituur meegegeven. In theorie 50 % met de gemuteerde grijsfactor en 50% zonder de gemuteerde grijsfactor.

In het derde jaar (paring 3) F2 x zwartgrijs Japanse meeuw of zwartgrijs Japanse meeuw x F2. Deze paring is noodzakelijk om te bepalen of een F2 exemplaar daadwerkelijk split is voor de grijs mutatie. De F3 generatie welke nu ontstaat gebruiken we verder niet meer deze is er

alleen ter controle en voldoet niet aan de Molukken bronzeman kenmerken. Is een F2 exemplaar split voor de grijsmutatie dan zal in ongeveer 50 % van de gekweekte F3 controle generatie grijze exemplaren in het nest liggen.

In het derde jaar (paring 4) Een zekere split voor grijs x Molukken bronzeman of omgekeerd. Omtrent de vererving van deze F3 generatie ontstaat de zelfde vraag: Is deze F3 generatie split voor grijs?

In het vierde jaar (paring 5) controle op de vererving van de grijs mutatie van de F3 generatie uit paring 4. Deze controle geschiedt op de zelfde wijze als in paring 3.

In het vierde jaar (paring 6) overeenkomstig paring 4 in het derde jaar.

Van belang is dat steeds Molukken bronzemannen in worden gezet van zo min mogelijke familie band. Hiermee worden degeneratie verschijnselen welke als gevolg van familie kweek kunnen ontstaan zoveel mogelijk voorkomen.

Het derde en vierde jaar wordt in een vijfde en zesde jaar herhaald met F5 en F6 generatie, waarbij steeds het selecteren op Molukken bronzeman kenmerken voorop staat.

Met zekere split F3, F4 en verdere generaties kunnen onderling paringen binnen de zelfde soort uitgevoerd worden om zo de zwartgrijze Molukken bronzeman in een steeds meer ras zuivere vorm te kweken.

Het is goed deze kweekmethode tot het kweken van kleurslagen in soorten waarbij deze niet mutatief zijn ontstaan niet tot een race tussen kwekers te maken waarbij het doel is zo snel mogelijk een kleurafwijkende Molukken bronzeman ten toon te stellen. Kwaliteit dient hier het devies te zijn.

Voorbeeld 2: De pastel bronzeman (oude naam gepareld)

De vererving van de pastel bronzeman is geslachtsgebonden recessief gelijk aan die van de gepareelde Japanse meeuw.

Het eerste jaar paart men een gepareelde Japanse meeuw aan een wildkleur bronzeman pop.

De hieruit verkregen hybride mannen paart men weer terug aan een wildkleur bronzeman pop.

De hieruit verkregen pastel poppen paart men dan weer aan een wildkleur bronzeman.

De hieruit verkregen split mannen weer paren aan een wildkleur pop bronzeman.

Enzovoort. Van belang is dat men niet teveel terug paart aan hybride mannen en steeds weer split mannen paren aan wildkleur poppen om de kenmerken van het bronzeman ras terug te kweken.

Bij het hoofdstuk Bronzemannen.

Binnen het genus *Lonchura*'s vormen de bronzemannen een geheel eigen groep bestaande uit 7 soorten met een aantal ondersoorten. De ondersoorten zijn soms zo verschillend van elkaar dat aan enkele van deze ondersoorten een eigen Nederlandse naam is gegeven. In deze gevallen zijn van deze ondersoorten ook standaardomschrijvingen gemaakt.

Op deze plaats is het goed de kwekers van de bronzemannen er op te wijzen dat hoewel er in het begin van de tachtiger jaren sprake is geweest van een min of meer regelmatige invoer, men bij verschillende soorten tegenwoordig is aangewezen op een zeer beperkt aantal in Nederland aanwezige exemplaren. Extra aandacht verdienen hierbij de witbuik-, de berg- en de treurbronzeman.

In het hoofdstuk bronzemannen worden een negental soorten en ondersoorten in standaardvorm omschreven, te weten:

1.De Spitsstaartbronzeman,

Lonchura s. swinhoei.
Lonchura s. subsquamicollis.
Lonchura s. acuticauda.
Lonchura s. phaethontoptila.

Binnen het soort *L.striata* worden naast de nominaatvorm zes ondersoorten omschreven . Wanneer deze ondersoorten afzonderlijk in ogenschouw worden genomen blijkt dat er een verdeling in twee groepen kan worden gemaakt. De tweede groep welke bekend staat als het spitsstaartbronzeman, bestaat uit de ondersoorten *L.s.swinhoei*, *L.s.subsquamicollis*, *L.s.acuticauda* en *L.s.phaethontoptila*.

Kenmerk van deze groep is een V-vormige buiktekening en een gezoomde overgang van masker richting buik. De meest opvallende vertegenwoordiger van deze groep is de *L.s.swinhoei*. De eerste groep waarbij voor de minder gebruikelijke Nederlandse naam witstuitbronzeman is gekozen (overeenkomstig diverse internationale boekwerken en artikelen) bestaat uit de nominaat vorm *L.s.striata* en de ondersoorten *L.s.semistriata* en *L.s.fumigata*. Kenmerk van deze groep is een scherpe afscheiding masker-buik en het missen van de V-vormige buiktekening . De meest opvallende soort van deze groep is de nominaat vorm.

2. De Java bronzeman, *Lonchura leucogastroides.*

Soms wordt in Nederlandse literatuur de naam zwartstuit- of zwartborstbronzeman genoemd. Onze keus voor Javabronzeman sluit aan bij wat internationaal gebruikelijk is.

3. De Molukken bronzeman, *Lonchura m. molucca.*
Lonchura m. propinqua.
Lonchura m. vagans.

Balg onderzoek in het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden heeft nog eens bewezen dat de nominaatvorm de meest contrastrijke vertegenwoordiger van deze soort is. De nominaatvorm wordt dan ook in standaardvorm opgenomen. De verschillen met de twee ondersoorten worden wel beschreven. De Nederlandse namen gestreepte-bronzeman en golfbuik-astrilde zijn niet juist en zorgen voor verwarring met de striata-groep.

4. De Borneo bronzeman, *Lonchura fuscans.*

5. De Gepareelde bronzeman, *Lonchura t. leucosticta.*

Bij de ondersoort *L.t.leucosticta* is gekozen voor een aparte standaard omschrijving onder de naam parelbronzeman. De prominente schacht en stiptekening van deze ondersoort wijkt duidelijk af van de andere vertegenwoordigers van de soort *L.tristissima*. Dit verschil is voor verschillende ornithologen aanleiding geweest de parelbronzeman als aparte soort te beschrijven onder de soortnaam *L.leucosticta*.

Binnen de groep bronzemannen komt geen geslachtsdimorfisme voor. Uitzondering hierop zou de parelbronzeman zijn, echter de variatie breedte binnen deze ondersoort maakt dat een gescheiden man en pop omschrijving niet van toepassing is.

[Terug naar index](#)

FYSIEKE STANDAARD VAN DE BRONZEMANNEN.

Formaat:

De bronzemannen zijn ondanks hun geringe formaat geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken. Het specifieke formaat wordt bij de standaard van de soort vermeld.

Model:

De bronzemannen moeten een forse indruk maken welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de bronzemannen niet de indruk mogen maken slank te zijn. Het model van de bronzemannen is wat minder gedrongen dan dat van nonnen, rietvinken en ekstertjes. Door de langere staart wordt dit nog geaccentueerd. Toch dienen de bronzemannen een robuuste indruk te maken en mogen zij beslist niet slank over komen. Geaccentueerd door de tekening doen het witstuit-, Java-, Molukken- en de pastel bronzeman zelfs iets geblokt aan. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet vanaf de nek tot aan de punt van de staart een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient rond te zijn zonder afplattingen. De staart is kort en trapsgewijs opgebouwd. De twee buitenste pennen zijn het kortst. Naar binnen toe worden de staartpennen steeds langer. De middelste staartpennen zijn duidelijk het langst en afhankelijk van de soort min of meer lancetvormig.

Houding:

De bronzemannen dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn.

Poten.

De poten moeten recht en stevig zijn, niet ruw en zonder vergroeiingen. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er drie naar voren en een naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Bevedering:

De bevedering van een bronzeman dient compleet te zijn en wordt gaaf en aaneengesloten gedragen. Een bronzeman met slijtage aan de veren of vuile bevedering komt niet in aanmerking voor een hoge puntenwaardering.

Ringmaat.

Zie [vogelindex NBvV website](#)

[Terug naar index](#)

SPITSSTAARTBRONZEMAN, *Lonchura striata swinhoei*.

Algemeen:

Nederlands:	Spitsstaartbronzeman.
Duits:	Spitzschwanz Bronzemännchen.
Engels:	Sharp tailed Mannikin.
Frans:	Capucin domino à longue queue.

De Spitsstaartbronzeman heeft een vrij uitgebreid verspreidingsgebied, dat grotendeels overeenkomt met het verspreidingsgebied van de Muskaatvink. Dit loopt van het westen van India tot in het oosten van zuid- China.

Zuidelijk komt hij voor tot op Sumatra. Binnen dit gebied zijn ook onderstaande ondersoorten bekend.

Binnen de soort *Lonchura striata* worden naast de nominaatvorm 6 ondersoorten omschreven waarvan er 4 de Nederlandse naam spitsstaartbronzeman dragen, te weten:

De spitsstaartbronzeman,	<i>Lonchura s. swinhoei</i> .
	<i>Lonchura s. subsquamicolis</i> .
	<i>Lonchura s. acuticauda</i> .
	<i>Lonchura s. phaethontoptila</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de spitsstaartbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de Lonchura's. Bij de spitsstaartbronzeman is in het keurseizoen 2010 voor het eerst een grijze en een roodbruine vorm tentoongesteld in Hengelo, Gelderland. Daar deze vormen nog onvoldoende duidelijke zijn wordt er in deze standaard verder nog geen aandacht aan besteed. Wel is erg belangrijk, dat bij de kweek van kleurslagen het type van de spitsstaartbronzeman als leidraad dient. Iedere afwijking dient dan ook zeer streng bestraft te worden. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont.

Fysieke standaard spitsstaartbronzeman.

Voor de fysieke standaard van de Spitsstaartbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Spitsstaartbronzeman moet **11** cm lang zijn, inclusief de verlengde staartpennen. Het formaat moet zijn aangepast aan het model van de vogel.

Staart:

De middelste staartpennen zijn minimaal 1 cm lancetvormig verlengd. Het missen van één verlengde staartpen wordt bestraft met 1 punt bij bevedering.

Ringmaat:

Zie [vogelindex NBvV website](#)

Tekeningpatroon

- **Masker:** De kleurscheiding loopt van de schedel, keel en borst tot een lijn achter de ogen en voor de wangen, om dan af te buigen richting vleugelbochten. Aan de onderkant wordt dit masker afgescheiden door een lijn, welke loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht. Aan de onderzijde van de borst hebben de veren lichte veerzomen waardoor een geschubd uiterlijk ontstaat.
- **Wangen en hals:** Lichte veerzomen.
- **Kleurscheiding borst en buik.** De afscheiding tussen borst en wangen is vloeïend.
- **V-tekening:** Op de buik dient een duidelijke V-tekening aanwezig te zijn.
- **Schachttekening rug-, vleugeldekk en stuit:** Door de kleurloze schachten is op het rug-, vleugeldekk en stuit een fijne witte lengte bestreping zichtbaar.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard

Spitsstaartbronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:	Pastel:
Kleur:		Oude naam Gepareld
Kop, keel en nek:	Zwartbruin. Op het achterhoofd gaat de zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek. Wangen en hals zijden roestbruin.	Opgebleekt bruin, op het achterhoofd wat lichter opgebleekt roestbruin wat overgaat naar het opgebleekte bruine rugdek. Wangen en hals zijn licht opgebleekt roestbruin met een wat grijze waas.
Rug en vleugeldek:	Bruin.	Opgebleekt roestbruin met een licht grijze waas.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin.	Roestbruin met een grijze waas.
Stuit:	De rugzijde van de stuit is bruin, de staartzijde van de stuit is crème-wit bruin gevlekt.	De stuit is opgebleekt bruin gelijk aan de broekkleur, de staartzijde is zilver bruingrijs van kleur.
Bovenstaartdekveren:	De kleinste bovenstaartdekveren donkerbruin de langste zwartbruin.	De kleinste bovenstaartdekveren opgebleekt bruin met een licht grijze waas, de langste vleugelpennen zilver bruingrijs van kleur.
Staart:	Zwartbruin.	Zilver bruingrijs
Borst:	Roestbruin.	Opgebleekt bruin
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.
Broek en pootinplant:	Donker roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.	Opgebleekt roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.
Onderstaartdekveren:	Donker roestbruin.	Opgebleekt roestbruin
Poten:	Donkergrijs.	Donker vleeskleurig.
Nagels:	Zwart.	Donkergrijs
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Donkerbruin.
Tekeningkleur:		
Schachtstrepen rug-, vleugeldek en stuit:	Wit.	Wit.
V-tekening:	Grijsbruin.	Licht grijsbruin.
Veerzomen wangen, hals en borst:	Licht roestbruin.	Licht roestbruin.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard

Spitsstaartbronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Grijs	Sl ino
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Zwartgrijs. Op het achterhoofd gaat de zwartgrijze kleur over in het grijs van de nek. Wangen en hals zijden grijs.	De kop-, keel en nek kleur gaan vloeiend over in de rugdekkleur en is licht crème, met een zacht roze waas van kleur.
Rug en vleugeldek:	Grijs.	Egaal warm crème kleurig met een zacht roze waas
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartgrijs.	Egaal warm crème kleurig met een zacht roze waas
Stuit:	De rugzijde van de stuit is grijs, de staartzijde van de stuit is grijs-wit gevlekt.	Egaal warm crème kleurig met een zacht roze waas
Bovenstaartdekveren:	De kleinste bovenstaartdekveren en de langste verlengde staartpennen zwartgrijs.	Egaal warm crème kleurig met een zacht roze waas
Staart:	Zwartgrijs.	Egaal warm crème kleurig met een zacht roze waas
Borst:	Grijs.	Egaal warm crème kleurig met een zacht roze waas
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk lichtgrijs-wit van kleur.	Egaal warm crème kleurig met een zacht roze waas
Broek en pootinplant:	Donker grijs, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.	Crème wit.
Onderstaartdekveren:	Donker grijs.	Egaal warm crème kleurig
Poten:	Donkergrijs.	Vleeskleurig.
Nagels:	Zwart.	Vleeskleurig
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Hoornkleurig.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Pruim rood
Tekeningkleur:		
Schachtstrepen rug-, vleugeldek en stuit:	Wit.	Warm crème
V-tekening:	Grijs.	Minimaal donkerder dan het rugdek.
Veerzomen wangen, hals en borst:	Licht grijs met donkergrijze hartveren.	Egaal warm crème kleurig

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen: Spitsstaartbronzeman, man en pop:

Wildkleur:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de <i>L.s.swinhoei</i> en deze ondersoorten is: <i>L.s.subsquamicollis</i>, rugdek donkerder, stuit witter, V-tekening grover. <i>L.s.acuticauda</i>, rugdek donkerder, minder brede zomen op de borstbevedering en minder duidelijke V-tekening. <i>L.s.phaethontoptila</i>, heeft veel weg van <i>L.s.swinhoei</i> maar toont nauwelijks V-tekening. Gezien de ondersoort <i>L.s.swinhoei</i> het meest contrastrijke is gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Fysiek: Kenmerk voor de raszuiverheid van een Spitsstaartbronzeman zijn de lancetvormig verlengde middelste staartpennen. Onvoldoende verlengde pennen dan wel het ontbreken van deze pennen wordt beoordeeld als een ernstige fout. Het missen van één verlengde staartpen wordt bestraft met 1 punt bij bevedering. Het missen van twee verlengde staartpennen wordt bestraft met 2 punten bij bevedering. In de rubriek formaat en model wordt deze fout verder niet bestraft.</p> <p>Kleur: De buikkleur dient helder beige-crème te zijn Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels missen de streep-tekening op het rugdek en hebben een vage buiktekening.</p>
Pastel:	<p>Fysiek: Zie wildkleur</p> <p>Kleur: De buikkleur dient helder beige-crème te zijn Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels missen de streep-tekening op het rugdek en hebben een vage buiktekening. De zilver grijze tekening onderdelen zullen het eerste jaar nog niet prominent aanwezig zijn, maar het mogen geen egaal gekleurde vogels zijn. De basis tekening van de pastel mutatie moet aanwezig zijn.</p>
Grijs	<p>Fysiek: Zie wildkleur.</p> <p>Kleur: De buikkleur dient helder licht grijs te zijn Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels missen de streep-tekening op het rugdek en hebben een vage buiktekening. De borstkleur mag niet te donker zwartgrijs zijn, dit is nog een kenmerk van de zwartgrijze japanse meeuw. Gelet dient te worden op het dicht lopen van de broektekening indien dit storend aanwezig is dient dit bestraft te worden bij tekening.</p>
SL ino	<p>Fysiek: Zie wildkleur.</p> <p>Kleur: Gelet dient te worden dat de lichaamskleur niet te warm van kleur wordt, de veerzomen op borst en in de hals dienen minimaal aanwezig te zijn. Evenals het kenmerkende wangtekening en het maskertje rondom de snavel.</p>

JAVA BRONZEMAN, *Lonchura leucogastroides*.

Algemeen:

Nederlands:	Java bronzeman.
Duits:	Javabronzemännchen.
Engels:	Java Mannikin.
Frans:	Capucin de Java .

Het verspreidingsgebied van de Java bronzeman beslaat de Indonesische eilanden Java, Bali en Lombok en aangrenzende punt van het eiland Sumatra. Hier bewonen ze in hoofdzaak met bomen en struiken begroeide graslanden. Ook worden ze gezien op de rijstvelden en in de nabijheid van menselijke bewoning.

De soort Java bronzeman kent geen ondersoorten.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Java bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de Lonchura's. Bij de Java bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de **pastel** mutatie gekweekt, door de heer M.Visser uit Ochten, welke op basis van transmutatie vanuit de Japanse meeuw is vastgelegd. De in de standaard aangegeven kleuren en kleurpatronen zijn dan ook meer een aanwijzing voor de kweekrichting, dan dat het nu al een vaststaand feit is. Wel dient echter streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Java bronzeman. Het mag niet zo zijn dat de **pastel** kleurslag een kopie van de gepareelde kleurslag bij de Japanse meeuw is .

Fysieke standaard Java bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de Java bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Java bronzeman moet 11 cm lang zijn.

Ringmaat:

Zie vogelindex NBvV website

Tekeningpatroon:

- **Masker:** De kleurscheiding loopt van de schedel, keel en borst tot een lijn juist achter de ogen en loopt door in een lijn langs de keel, om dan weg te buigen richting vleugelbochten. Aan de onderkant wordt dit masker strak afgescheiden door een lijn, welke loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht. De kleurscheiding van borst en buik is scherp, De kleurscheiding tussen wangen en masker is vrij scherp.
- **Schachttekening rug- en vleugeldek:** Door de kleurloze schachten is op het rug- en vleugeldek een fijne crème bruine lengte bestreping zichtbaar.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard: Java bronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:	Pastel:
Kleur:		Oude naam Gepareld
Kop, keel en nek:	Zwartbruin. Op het achterhoofd gaat de zwartbruine kleur over in het donkerbruin van de nek. De wangen zijn donkerbruin.	Donker roestbruin. Op het achterhoofd gaat de roestbruine kleur over in het roestbruine van de nek. De wangen zijn donkergrijs.
Rug- en vleugeldek:	Donkerbruin.	Roestbruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin.	Bruingrijs , kleine vleugelpennen licht bruin grijs bewaasd
Stuit :	Donkerbruin.	Donkergrijs bruin bewaasd
Bovenstaartdekveren:	Zwartbruin.	Grijs, lichter dan rugdek.
Staart:	Zwartbruin.	Grijsbruin.
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.
Borst:	Zwartbruin zo strak mogelijk afgescheiden.	Donker grijs met lichte bruine waas
Broek en pootinplant:	Zwartbruin.	Grijsbruin.
Onderstaartdekveren:	Zwartbruin.	Grijsbruin.
Poten:	Donkergrijs.	Donker vleeskleurig
Nagels:	Zwart.	Grijs.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Bovensnavel zwartgrijs, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Donkerbruin.
Tekeningkleur		
Schachtstrepen rug-, vleugeldek:	Crème bruin.	Crème.
Borst:	Op de borst loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht een scherpe zwartbruine kleurafschieding.	Op de borst loopt van vleugelbocht tot vleugelbocht een scherpe donker grijsbruine kleurafschieding.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen: Java bronzeman, man en pop:

<p>Java bronzeman wildkleur:</p>	<p>Fysiek: De Java bronzeman dient vol van volume te zijn, met een mooi ronde kop. Door onvoldoende kweekselectie ontstaan vaak iele vogels met een platte kop. Dit dient beoordeeld te worden in de rubriek model als minder gewenst.</p> <p>Kleur: Regelmatig komt het voor dat door veerplukken er in de nek en het vleugeldek witte veertjes zichtbaar worden. In het ergste geval kunnen zelfs witte vleugel en staartpenen worden waargenomen. Betreffende witte veren zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt. De buikkleur dient eenkleurig crème wit van kleur te zijn. Wanneer er op de buik veertjes missen, heeft dit tot gevolg dat er grijze veerbases zichtbaar worden. Ook dan is er sprake van een kleurfout. Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, tonen een niet volledig zwartbruin doorgekleurd masker, wat als een kleurfout is aan te merken.</p> <p>Tekening: De borst-buik afscheiding dient regelmatig en scherp te zijn, zonder loving. Een niet scherpe afscheiding dient te worden aangemerkt als een tekeningsfout. Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, bezitten geen schachtstrepen, wat als een tekeningsfout is aan te merken.</p>
<p>Java bronzeman pastel:</p>	<p>Algemeen: Bij de Java bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de pastel mutatie gekweekt, welke op basis van transmutatie vanuit de Geparelde Japanse meeuw is vastgelegd. De in de standaard aangegeven kleuren en kleurpatronen zijn dan ook meer een aanwijzing voor de kweekrichting, dan dat het nu al een vaststaand feit is. De pastel Java bronzeman zal waarschijnlijk nooit de hoeveelheid loving tonen, zoals we van de Japanse meeuw gewend zijn. Het basis pigmentbezit van de Java bronzeman is meer gebaseerd op zwart eumelanine dan zoals dat het geval is bij de Japanse meeuw. Wel dient echter streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Java bronzeman. Het is niet zo dat de pastel kleurslag een kopie van de geparelde kleurslag bij de Japanse meeuw is.</p>

MOLUKKEN BRONZEMAN, *Lonchura m. molucca*.

Algemeen:

Nederlands:	Molukken bronzeman.
Duits:	Wellenbachbronzemannchen.
Engels:	Moluccan Mannikin.
Frans:	Capucin de Moluques .

Het verspreidingsgebied van de Molukken bronzeman beslaat een groot aantal Indonesische eilanden waaronder Sulawesi, Halmahera, de Molukse eilanden en de Soenda eilanden van Lombok tot Tanimbar.
Leven overwegend in open graslanden, bossen maar nestelen soms ook in tuinen.

Binnen de soort *Lonchura molucca* worden naast de nominaatvorm 2 ondersoorten omschreven.

De Molukken bronzeman,	<i>Lonchura m. molucca</i> .
	<i>Lonchura m. propingua</i> .
	<i>Lonchura m. vagans</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Molukken bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de Molukken bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de pastel mutatie gekweekt door de heer Van den IJssel uit Nieuwegein. In het verleden is er een roodbruin mutatie geweest die spontaan ontstaan is binnen de soort. Daarnaast zijn er pogingen gedaan om de roodbruin mutatie op basis van transmutatie van de Japanse meeuw vast te leggen. Op dit moment zijn de volgende mutaties (transmutaties) aanwezig. SL ino, Roodbruin, Grijs en Gepareld.

Van de SL ino is de spontane mutatie en de transmutatie in het vogelbestand aanwezig.

Fysieke standaard:

Voor de fysieke standaard van de Molukken bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Molukken bronzeman moet 11 cm lang zijn.

Ringmaat:

Zie vogelindex NBvV website

Tekeningpatroon:

- **Masker:** De kleurscheiding van borst en buik is scherp, De kleurscheiding tussen wangen en masker is vrij scherp. De afscheiding van de keel met de witte buik met golftekening loopt vanaf de achterkant van de wangen in een gebogen regelmatige lijn over de borst.
- **Golftekening:** Op de stuit is een fijne regelmatige golftekening aanwezig en de buik is, afgezien van een smalle crème-witte ongetekende band langs de borst, eveneens voorzien van een fijne regelmatige golftekening.
- **Golftekening rugdek:** Het rugdek is voorzien van een zeer vage golftekening.
- **V-tekening:** Op de onderstaartdekveren gaat de golftekening over in een regelmatige fijne V-tekening.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard

Molukken bronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:	Roodbruin:	Pastel:
Kleur:			Oude naam Gepareld:
Kop, keel en nek:	Zwart. Op het achterhoofd en de oorstreek gaat de zwarte kleur over in het bruin van de nek en het rugdek.	Donker mat roodbruin Op het achterhoofd en de oorstreek gaat de donker mat roodbruine kleur over in het warm roodbruin van de nek en het rugdek.	Helder roestbruin. Op het achterhoofd en de oorstreek gaat de grijsbruine kleur over in het roestbruin van de nek en het rugdek.
Rug- en vleugeldek:	Bruin.	Warm roodbruin.	Roestbruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwart.	Donker mat roodbruin.	Grijs.
Stuit:	Wit.	Wit.	Wit.
Bovenstaartdekveren:	Zwart.	Donker mat roodbruin.	Grijsbruin.
Staart:	Zwart.	Donker mat roodbruin.	Grijsbruin.
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.	Crème-wit.	Helder Crème-wit.
Broek en pootinplant:	Crème wit.	Crème wit.	Crème wit .
Onderstaartdekveren:	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.	Crème-wit.	Crème-wit.
Poten:	Donkergrijs.	Hoornkleurig.	Donker vleeskleurig.
Nagels:	Donkergrijs.	Hoornkleurig.	Donkergrijs.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Bovensnavel donkerbeige, ondersnavel hoornkleurig.	Bovensnavel donkergrijs/ zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Donkerbruin.	Donkerbruin.
Tekeningkleur:			
Golf- en V-tekening buik	Zwart.	Roodbruin.	Donker bruingrijs.
Golftekening rugdek	Minimaal donkerder bruin dan het rugdek.	Minimaal donkerder warm roodbruin dan het rugdek.	Minimaal donkerder bruin dan het rugdek.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen: Molukken bronzeman, man en pop:

<p>Molukken bronzeman wildkleur:</p>	<p>Algemeen: Het verschil tussen de nominaatvorm en de ondersoorten zijn de volgende: <i>L.m.propingua</i>: De buiktekening is fijner van opbouw en bruinachtig van kleur. De grondkleur van de buik is donkercrème. De kleur van het rugdek is lichter bruin. De tekening op de stuit is minimaal aanwezig en bruinachtig van kleur. <i>L.m.vagans</i>: Komt sterk overeen met <i>L.m.propingua</i>. Alleen is de overgang van zwarte borst naar de buik met golftekening voorzien van een bredere overgangszone zonder golftekening. Gezien de nominaatvorm de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Fysiek: De Molukken bronzeman dient vol van volume te zijn met een mooi ronde kop. Door onvoldoende kweekselectie ontstaan vaak iele vogels, met een platte kop. Dit dient beoordeeld te worden in de rubriek model als minder gewenst</p> <p>Kleur: Regelmatig komt het voor dat door veerplukken er in de nek en het vleugeldek witte veertjes zichtbaar worden. In het ergste geval kunnen zelfs witte vleugel en staartpennen worden waargenomen. Betreffende witte veren zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt. De grondkleur van de buikbevedering is crème wit. Wanneer er bij de kweek niet op deze kleur geselecteerd wordt, kan een donker crème buikkleur ontstaan, welke als kleurfout is aan te merken, Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, tonen een niet volledig zwartbruin doorgekleurd masker, wat als een kleurfout is aan te merken.</p> <p>Tekening: De overgang van de zwarte borst naar de crème witte buik met golftekening is waar te nemen als een smalle witte band Deze band bestaat uit zwarte borstveertjes, met een witte zoom. Deze witte band dient smal en zo regelmatig mogelijk te zijn.</p>
<p>Molukken bronzeman roodbruin:</p>	<p>Algemeen: De roodbruine mutant is momenteel op twee manieren tot stand gekomen, n.l. ten eerste d.m.v. bastaardering met de Japanse meeuw en ten tweede dank zij een spontane mutatie.</p> <p>Fysiek: Er wordt verwezen naar de wildkleur.</p> <p>Kleur: De grondkleur van de buikbevedering is crème wit en wordt bij de wildkleur zo helder mogelijk gevraagd. Door selectieve kweek zal vrijwel zeker worden geprobeerd de roodbruine Molukken bronzeman zo diep mogelijk roodbruin van kleur te kweken. Hierdoor zal ongetwijfeld ook de buikkleur warmer crème van kleur worden.</p> <p>Tekening: Vanuit de Japanse meeuw zijn bastaardkenmerken meegekomen, welke, indien nog zichtbaar, dienen te worden gestraft. Opvallende bastaardkenmerken zijn een weinig aftekenend masker t.o.v. wangen en rugdek, een afwijkende buiktekening, zonder smalle ongetekende band langs de borst en het tonen van een broektekening.</p>
<p>Molukken bronzeman Pastel:</p>	<p>Algemeen: Bij de Molukken bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de pastel mutatie gekweekt, welke op basis van transmutatie vanuit de Gepareelde Japanse meeuw is vastgelegd. De in de standaard aangeven kleuren en kleurpatronen zijn dan ook meer een aanwijzing voor de kweekrichting, dan dat het nu al een vaststaand feit is. De pastel Molukken bronzeman zal waarschijnlijk nooit de hoeveelheid lovering tonen, zoals we van de Japanse meeuw gewend zijn. Het basis pigmentbezit in kop en borst van de Molukken bronzeman is meer gebaseerd op zwart eumelanine en minder op bruin eumelanine dan zoals dat het geval is bij de Japanse meeuw. Hierdoor is de borst niet voorzien van een bruine "sjaal " Er dient echter streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Molukken bronzeman. Het is niet zo zijn dat de pastel kleurslag een kopie van de gepareelde kleurslag bij de Japanse meeuw is.</p>

Kleurstandaard
Molukken bronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Grijs	SI ino
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Zwart. Op het achterhoofd en de oorstreek gaat de zwarte kleur over in het grijs van de nek en het rugdek.	De kop-, keel en nek kleur gaan vloeiend over in de rugdekkleur en is licht crème, met een zacht roze waas van kleur.
Rug- en vleugeldek:	Grijs	Warm crème kleurig
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartgrijs	Warm crème kleurig
Stuit:	Wit	Wit
Bovenstaartdekveren:	Zwartgrijs	Crème-wit
Staart:	Zwartgrijs	Crème wit
Buik en flanken:	Zo helder mogelijk wit van kleur.	Zo helder mogelijk crème-wit van kleur.
Broek en pootinplant:	Wit	Crème wit.
Onderstaartdekveren:	Zo helder mogelijk wit van kleur.	Crème-wit.
Poten:	Donkergrijs.	Vleeskleurig.
Nagels:	Donkergrijs.	Vleeskleurig.
Snavel:	Donkergrijs.	Vleeskleurig.
Ogen/Pupil:	Donkergrijs.	Rood
Tekeningkleur:		
Golf- en V-tekening buik	Zwart	Warm crème
Golftkening rugdek	Minimaal donkerder grijs dan het rugdek.	Minimaal donkerder dan het rugdek.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen: Molukken bronzeman, man en pop:

<p>Molukken bronzeman Grijs:</p>	<p>Algemeen: De grijs mutant is middels transmutatie met de Japanse meeuw tot stand gekomen.</p> <p>Fysiek: De Molukken bronzeman dient vol van volume te zijn met een mooi ronde kop. Door onvoldoende kweekselectie ontstaan vaak iele vogels, met een platte kop. Dit dient beoordeeld te worden in de rubriek model als minder gewenst</p> <p>Kleur: Regelmatig komt het voor dat door veerplukken er in de nek en het vleugeldek witte veertjes zichtbaar worden. In het ergste geval kunnen zelfs witte vleugel en staartpenen worden waargenomen. Betreffende witte veren zijn fout en dienen als kleurfout te worden aangemerkt. De grondkleur van de buikbevedering is crèmewit. Wanneer er bij de kweek niet op deze kleur geselecteerd wordt, kan een donker crème buikkleur ontstaan, welke als kleurfout is aan te merken, Jonge, nog niet volledig uitgekleurde vogels, tonen een niet volledig zwartbruin doorgekleurd masker, wat als een kleurfout is aan te merken.</p> <p>Tekening: De overgang van de zwarte borst naar de crèmewitte buik met golftekening is waar te nemen als een smalle witte band. Deze band bestaat uit zwarte borstveertjes, met een witte zoom. Deze witte band dient smal en zo regelmatig mogelijk te zijn.</p>
<p>Molukken bronzeman SI ino:</p>	<p>Algemeen: De si ino mutant is momenteel op twee manieren tot stand gekomen, n.l. ten eerste d.m.v. bastaardering met de Japanse meeuw en ten tweede dank zij een spontane mutatie.</p> <p>Fysiek: Er wordt verwezen naar de wildkleur.</p> <p>Kleur: De grondkleur van de buikbevedering is crèmewit en wordt bij de Ino zo helder mogelijk gevraagd. Door selectieve kweek zal vrijwel zeker worden geprobeerd de Ino Molukken bronzeman zo diep mogelijk warm crème van kleur te kweken.</p> <p>Tekening: Vanuit de Japanse meeuw zijn bastaardkenmerken meegekomen, welke, indien nog zichtbaar, dienen te worden gestraft. Opvallende bastaardkenmerken zijn een weinig aftekenend masker t.o.v. wangen en rugdek, een afwijkende buiktekening, zonder smalle ongetekende band langs de borst en het tonen van een broektekening.</p>

[Terug naar index](#)

BORNEO BRONZEMAN, *Lonchura fuscans*.

Algemeen:

Nederlands:	Borneo bronzeman.
Duits:	Borneo Bronzemanchen.
Engels:	Dusky Mannikin.
Frans:	Capucin de Borneo.

De Borneo bronzeman komt voor op de Kalimantan en enkele nabij gelegen eilandjes. Hij komt daar ook voor in gecultiveerde gebieden en broedt in de nabijheid van dorpen en steden. Voedsel bestaat uit allerlei zaden, vooral graszaden, ook onrijpe, aangevuld met kleine insecten.

Binnen de soort *Lonchura striata* worden geen ondersoorten omschreven. Een goed diep doorgekleurde Borneo bronzeman toont op iedere veer een zoomtekening. Het ontbreken van deze tekening dient beoordeeld te worden en daarmee is het keuren in rubriek 1 van het gele keurbriefje dan ook gepast.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Borneo bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de Lonchura's. Bij de Borneo bronzeman wordt beperkt met de transmutaties roodbruin en gepareld gekweekt. Beide mutaties hebben de Japanse meeuw als bron.

Fysieke standaard:

Voor de fysieke standaard van de Borneo bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Borneo bronzeman moet 11 cm lang zijn.

Ringmaat:

Zie vogelindex NBvV website

Tekeningpatroon:

- **Zoomtekening:** Het rug- en vleugeldek, borst buik en onderstaartdekveren tonen aan de randen van de veren een donker gekleurde veerzoom, waardoor een gezoomde indruk ontstaat.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard

Borneo bronzeman, man en pop

Kleurslag:	Wildkleur:	Roodbruin:	Pastel:
Kleur:			Oude naam Gepareld:
Kop, keel en nek:	Zwartbruin, in de nek overgaand in iets lichter, zeer diep donkerbruin.	Donker roodbruin. Keel wat donkerder, in de nek overgaand in iets matter egaal roodbruin.	Helder bruingrijs. Keel wat donkerder, in de nek overgaand in bruin.
Rug- en vleugeldek:	Zeep donkerbruin.	Roodbruin.	Donkerbruin
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Grijsbruin, kleine vleugelpennen opgebleekt bruin grijs bewaasd
Stuit:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Bruin
Bovenstaartdekveren:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Grijsbruin
Staart:	Zwartbruin.	Roodbruin.	Grijsbruin
Borst:	Diep donkerbruin.	Donker roodbruin.	Donkerbruin
Buik en flanken:	Diep donkerbruin.	Diep mat donker roodbruin.	Grauw donkerbruin
Onderstaartdekveren:	Donkerbruin.	Donker roodbruin.	Donkerbruin
Broek en pootinplant:	Diep donkerbruin.	Diep mat donker roodbruin.	Donkerbruin
Poten:	Donkergrijs	Hoornkleurig.	Donker vleeskleurig
Nagels:	Zwart.	Hoornkleurig.	Donkergrijs
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.	Bovensnavel donkerbeige, ondersnavel hoornkleurig.	Bovensnavel zwart (nuance lichter dan wildkleur) , ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.	Donkerbruin.	Donkerbruin.
Tekeningkleur:			
Zoomtekening:	Zwartbruin.	Donker roodbruin.	Donker bruin tot bruingrijs.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen: Borneo bronzeman, man en pop:

<p>Borneo bronzeman wildkleur:</p>	<p>Algemeen: De Borneo bronzeman is afgezien van de donkere veerzomen een vogel zonder tekening en dient dien ten gevolge daarvan in schaal 1 gekeurd te worden.</p> <p>Fysiek: Gezien de eenvoud van het verenpak van de Borneo bronzeman dient men streng te letten op de conditie van de bevedering. Veerplukken heeft vaak witte veertjes of pennen tot gevolg, wat als een duidelijke kleurfout aan te merken is.</p> <p>Kleur: De kleur van de Borneo bronzeman dient vol en intensief te zijn. In kleur gereduceerde vogels toen vaak in de flanken een lichter veerhart. Dit moet aangemerkt worden als een kleurfout.</p> <p>Tekening: Jonge vogels missen de donkere veerzomen en zijn eenkleurig zwartbruin.</p>
<p>Borneo bronzeman roodbruin:</p>	<p>Algemeen: De Borneo bronzeman is, afgezien van de donkere veerzomen, een vogel zonder tekening en dient dien ten gevolge daarvan in schaal 1 gekeurd te worden.</p> <p>Fysiek: Gezien de eenvoud van het verenpak van de Borneo bronzeman dient men streng te letten op de conditie van de bevedering. Veerplukken heeft vaak witte veertjes of pennen tot gevolg, wat als een duidelijke kleurfout aan te merken is.</p> <p>Kleur: De Borneo bronzeman Roodbruin kan nooit zo warm roodbruin van kleur zijn als de roodbruine Japanse Meeuw. De roodbruine kleur zal altijd matter zijn en moet met enige souplesse beoordeeld worden.</p> <p>Tekening: Jonge vogels missen de donkere veerzomen en zijn eenkleurig roodbruin.</p>
<p>Borneo bronzeman pastel:</p>	<p>Bij de Borneo bronzeman wordt momenteel op experimentele basis met de pastel mutatie gekweekt, welke op basis van transmutatie vanuit de geparelde Japanse meeuw is vastgelegd.</p> <p>Op basis van de kweek resultaten is er hier meer sprake van een standaardomschrijving dan bij de Java- en Molukken bronzeman.</p> <p>De pastel Borneo bronzeman zal waarschijnlijk nooit de hoeveelheid lovering tonen, zoals we van de geparelde Japanse meeuw gewend zijn.</p> <p>De Borneo bronzeman zal een vogel zijn, welke in het onderlichaam bruingrijs van kleur is en in het bovenlichaam, kop en borst zilvergrijs.</p> <p>Dit zilvergrijs zal als gevolg van het pigment bezit van de wildvorm altijd een wat donkerdere zilvergrijze veerrand tonen.</p> <p>Het verschil moet beperkt blijven tot een nuance.</p> <p>Er dient streng gelet te worden op de soortkenmerken van de Borneo bronzeman.</p> <p>Het is niet zo dat de pastel kleurslag een kopie van de geparelde kleurslag bij de Japanse meeuw is.</p>

[Terug naar index](#)

TREURBRONZEMAN, *Lonchura t. tristissima*.

Algemeen:

Nederlands:	Treurbronzeman.
Duits:	Trauer Bronzemannchen..
Engels:	Streakheaded Mannikin.
Frans:	Capucin triste.

De treurbronzeman komt voor in noord en centraal Nieuw-Guinea. Ze komen hier voor in bossen en in de graslanden langs beken en ook op grotere hoogte tot 1000 meter. Leven van zaden, bessen en insecten. Maken een bolvormig nest met een zijingang.

Binnen de soort *Lonchura tristissima* worden naast de nominaatvorm 2 ondersoorten omschreven, te weten:

De treurbronzeman,	<i>Lonchura t. tristissima striata</i> .
	<i>Lonchura t. hypomelaena</i> .
	<i>Lonchura t. calaminoros</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Treur bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de Treur bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de Treurbronzeman:

Voor de fysieke standaard van de treurbronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen.

In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een Treurbronzeman moet 10 cm lang zijn.

Ringmaat:

Zie vogelindex NBvV website

Tekeningpatroon:

Schachttekening bovenschedel en nek:

Op de bovenschedel en nek zijn crème veerschachten zichtbaar, wat een streeptekening veroorzaakt.

Schachttekening rug- en vleugeldek:

Het rug- en vleugeldek heeft grauw crème veerkernen, waardoor een gehamerd uiterlijk ontstaat.

Flanktekening: Langs de flanken is een roestbruine schubtekening zichtbaar, wat wordt veroorzaakt door roestbruine veerzompjes.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard

Treurbronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Bovenschedel, nek en keel donkerbruin.
Rug- en vleugeldek:	Donkerbruin.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin, de armpennen hebben een lichtere veerpunt.
Stuit:	Bruin, de.
Bovenstaartdekveren:	Zwart, de bovenste bovenstaartdekveren strogeel.
Staart:	Zwart.
Borst:	Zwartbruin.
Buik en flanken:	Diep zwartbruin, het midden van de buik zwart.
Onderstaartdekveren:	Vanaf de buik overgaand in zwart.
Broek en pootinplant:	Diep zwartbruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels;	Zwart.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.
Tekeningkleur:	
Schachttekening bovenschedel en nek:	Crème.
Schachttekening rug- en vleugeldek:	Grauw crème.
Flanktekening:	Roestbruin.

Keurtechnische aanwijzingen: Treurbronzeman, man en pop:

Treurbronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de L.t.tristissima en de ondersoorten zijn moeilijk aan te geven omdat er nogal wat individuele variatie binnen iedere ondersoort voorkomt. In grote lijnen zijn de volgende verschillen aan te geven: L.t.hypomelaena, minder prominente gehamerde tekening op onder- en bovenlichaam. L.t.calaminoros, minder diepe kleurtinten dan de nominaatvorm. Angezien de nominaatvorm de meest contrastrijke exemplaren laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Tekening: Het missen van veren van het rug-, vleugeldek, borst en flanken, alsmede van armpennen, zal tot gevolg hebben dat het gehamerde uiterlijk van de Treurbronzeman een onregelmatig uiterlijk toont. Hier dient dan ook op gelet te worden.</p>
------------------------	---

[Terug naar index](#)

GEPARELDE BRONZEMAN, *Lonchura l. leucosticta*.

Algemeen:

Nederlands:	Geparelde bronzeman.
Duits:	Perlen Bronzemannchen..
Engels:	White spotted Mannikin.
Frans:	Capucin à poitrine écaillée

De geparelde bronzeman komt uit het zuidelijk deel van Nieuw Guinea. Hier leven ze in het berglandschap op groote hoogten tot 1400 meter.

Binnen de soort *Lonchura tristissima* wordt, naast de nominaatvorm, 1 ondersoort omschreven, te weten:

De geparelde bronzeman,	<i>Lonchura l. leucosticta</i> .
	<i>Lonchura t. Moresbyi</i> .

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de geparelde bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s. Bij de geparelde bronzeman kent men geen mutaties.

Fysieke standaard van de geparelde bronzeman:

Voor de fysieke standaard van de geparelde bronzeman wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de bronzemannen.

In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

Een geparelde bronzeman moet 10 cm lang zijn.

Ringmaat:

Zie vogelindex NBvV website

Tekeningpatroon:

Schachttekening bovenschedel, nek, wangen: Bovenschedel, nek en wangen tonen duidelijke crèmewitte schachtstrepen op de wangen. De schachtstrepen in de nek gaan geleidelijk over in regelmatige driehoekige vlekjes op het vleugeldek.

Stiptekening kleine en grote vleugeldekveren: De kleine en grote vleugeldekveren hebben kleurloze uiteinden, welke als twee regelmatige rijen crèmewitte driehoekige vlekjes zichtbaar zijn.

Borsttekening: De borstveren hebben een crèmewit uiteinde, wat een crèmewitte driehoekige tekening te zien geeft. Deze tekening is op het midden van de borst vaag en wordt zijwaarts contrastrijker.

[Terug naar index](#)

Kleurstandaard

Gepareelde bronzeman, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Op de keel, de wenkbrauw en rond de snavel worden de uiteinden van de veren crème wit, waardoor deze veervelden nagenoeg egaal crème wit van kleur
Rug- en vleugeldek:	Bruin, een nuance warmer bruin dan de kop en de nek.
Vleugelpennen en duimveren:	Bruin, iets donkerder dan de mantel.
Stuit:	De stuit is grotendeels donkerbruin. De achterste stuitveren en de eerste bovenstaartdekveren zijn glanzend strogeel van kleur.
Bovenstaartdekveren:	Zwart.
Staart:	Zwart.
Borst:	Vanaf de crème keel gaat de kleur geleidelijk over in het diep roodbruin van de borst en de buik.
Buik en flanken:	Roodbruin.
Onderstaartdekveren:	Donker bruin.
Broek en pootinplant:	Diep bruin.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Donkergrijs.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin.
Tekeningskleur:	
Schachttekening bovenschedel, nek	Crème wit.
Stiptekening kleine – en grote	Crème wit.
Stiptekening borst:	Crème wit.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen: Gepareelde bronzeman, man en pop:

Gepareelde bronzeman:	<p>Algemeen: Het verschil tussen de L.I. leocosticta en de ondersoort is moeilijk aan te geven, omdat er nogal wat individuele variatie binnen de ondersoort voorkomt. In grote lijnen zijn de volgende verschillen aan te geven: L.I. moresbyi, minder prominente en uitgebreide stiptekening op keel en borst en een iets diepere bruine kleur op het bovenlichaam. Aangezien de nominaatvorm de meest contrastrijke exemplaren laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>Kleur: Het diepe roodbruin van de buik dient egaal van kleur te zijn, een vlekkerige roodbruine buik dient dan ook als kleurfout aangemerkt te worden.</p> <p>Tekening: Gezien de uiteinden van de veren op het rug- en vleugeldek crèmekleurig zijn, is bij een complete vogel deze tekening regelmatig en symmetrisch aanwezig. Hier dient dan ook op gelet te worden. De driehoekige vorm van de stippen mag met enige clementie beoordeeld worden. Jonge vogels zijn te herkennen aan de wazige stiptekening.</p>
------------------------------	--

[Terug naar index](#)

Dwergkestertje, (*Lonchura nana*)

Algemeen:

Wetenschappelijk:	Lonchura nana
Duits:	Zwergelsterchen.
Engels:	Bibfinch.
Frans:	Spermete naine.

Fysieke eigenschappen:

Formaat: 9 cm.

Ringmaat : [Zie vogelindex website NBvV](#)

KLEUR EN TEKENINGSOMSCHRIJVING:

Dwergkestertje	Wildkleur man en pop
Kleur	
Kop, keel en nek	De schedel is donkergrijs. Op het achterhoofd gaat de kleur geleidelijk over in de grijsbruine kleur van de nek. De wangen zijn vanaf de ondersnavel lichtgrijs, richting oog gaat deze kleur langzaam over in de grijsbruine kleur van de nek.
Rug- en vleugeldek	Grijzig bruin. De vleugelpennen zijn zwartbruin. De vleugelpennen tonen een iets donkerder buitenvlag.
Staat	Zwartbruin
Borst, buik en onderstaartdekveren	De borst en buik zijn vanaf de zwarte bef licht bruin met een rossige gloed. De veerkernen zijn iets donkerder waardoor een zwakke hamertekening ontstaat. Richting buik en flank wordt de licht bruine kleur iets donkerder. De onderstaartdekveren zijn zwartbruin met beigeachtige omzoming.
Ogen	Bruin
Sanvel	De bovensnavel is zwart, de ondersnavel grijsig hoornkleurig.
Poten	Hoornkleurig, nagels grijsachtig.
Tekening	
Hamertekening kop	De schedel is voorzien van een hamertekening iets donkerder grijs dan de grondkleur
Teugel	De teugel is zwart welke richting bovensnavel iets uitloopt.
Bef	De keelstreek toont een kleine zwarte bef, welke begint aan de basis van de ondersnavel en aan de onderzijde is afgerond.
Stuit en bovenstaartdekveren	Bruin met enigszins glanzende beige-gele veereinden wat een gehamerde beige-gele stuit te zien geeft

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:

Dwergkestertje wildkleur	Het dwergkestertje dient een geblokt model te tonen. Dit mag echter geen vet ophopingen te zien geven. Is dit wel het geval dan is er sprake van een verstoring van het model. Als gevolg van het eenvoudige kleur- en tekeningpatroon is het dwergkestertje een vogel met weinig foutbronnen. Een scherpe aftekening van de bef mag verlangd worden. Bij de kleur van de borst is door de donkere veerkernen een lichte hamertekening te zien, welke regelmatig over de borst verdeeld moet zijn. Onregelmatige hamertekening doet vlekkelig aan en dient derhalve bij kleur bestraft te worden.
---------------------------------	---

[Terug naar index](#)

Bij het hoofdstuk MUSKAATVINKEN.

Binnen het genus *Lonchura*'s vormen de muskaatvinken een geheel eigen groep bestaande uit één soort met elf ondersoorten. De ondersoorten vertonen op het eerste gezicht grote gelijkenis, maar worden de ondersoorten nader beschouwd zijn deze zelfs zo verschillend van elkaar dat voor enkele van deze ondersoorten een eigen Nederlandse naamgeving heeft plaatsgevonden. In deze gevallen is van deze ondersoorten dan ook een eigen standaardomschrijving gemaakt.

Het verspreidingsgebied van India en Bangladesh richting China en Indische archipel is dermate groot, dat er door bergketens en zeeën verschillende duidelijk gescheiden populaties ontstonden. Deze populaties ondergingen ieder hun eigen evolutie om uiteindelijk als ondersoort min of meer duidelijk herkenbaar te zijn. In de gebieden waar twee populaties aan elkaar grenzen komen exemplaren voor, welke de kenmerken van beide populaties dragen. Soms zijn deze overgangspopulaties dermate groot dat ornithologen er voor kiezen om deze populaties als zelfstandige ondersoort te benoemen. Een voorbeeld is de populatie, die leeft in het overgangsgebied van de nominaatvorm *L.p.punctulata*, en de ondersoort *L.p.subundulata*. Deze populatie is door Koelz als *L.p.catevaria* omschreven, dit is echter niet door andere ornithologen overgenomen.

In het algemeen is hun leefgebied zeer veelzijdig en omvat ondermeer graslanden, berghellingen, gebieden met bamboebegroeiing, rijstvelden, dorpen en steden.

In het hoofdstuk muskaatvinken wordt een drietal rassen in standaardvorm omschreven. Deze rassen zijn de meest kenmerkende vertegenwoordigers van een groep van meerdere rassen. Een uitgebreide beschrijving per soort vindt u verderop in deze standaard.

Hieronder in het kort de kenmerkende verschillen tussen drie beschreven vormen:

1: De Indische muskaatvink. *Lonchura p.punctulata.*

- a) Volledig doorgekleurde kop en nek.
- b) Duidelijke scherpe schubtekening ver doorlopend op de buik.
- c) Geelkleurige bovenstaartdekveren.
- d) Een éénkleurige snavel.
- e) Diep warm bruine totaal kleur.

2: De Javaanse muskaatvink. *Lonchura p.nisoria.*

- a) Kop tot en met de wangen doorgekleurd.
- b) Wat minder schubvormige tekening maar al meer V-vormig.
- c) Grijs kleurige bovenstaartdekveren.
- d) Tweekleurige snavel.
- e) Heldere warm bruine totaal kleur.

3: De Chinese muskaatvink. *Lonchura p.topela.*

- a) Een klein doorgekleurd masker tot aan de wangen.
- b) Duidelijk V-vormige tekening.
- c) Geelgrijskleurige bovenstaartdekveren.
- d) Een éénkleurige snavel.
- e) Vrij dof bruine totaal kleur.

[Terug naar index](#)

Fysieke standaard muskaatvinken.

Formaat:

De muskaatvinken zijn ondanks hun geringe formaat geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken. Het specifieke formaat wordt bij de standaard van de soort vermeld.

Model:

De muskaatvinken moeten een forse indruk maken welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de muskaatvinken niet de indruk mogen maken slank te zijn. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet vanaf de nek tot aan de punt van de staart een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient ronde lijnen te vormen zonder echt duidelijk afgeplat te zijn. De staart is kort en getrapd de twee buitenste penen zijn het kortste en worden naar binnen toe steeds langer. De middelste staartpenen zijn minimaal langer en lancetvormig.

Houding:

De muskaatvinken dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit. De Indische en Javaanse muskaatvink hebben een wat meer opgerichte houding dan de Chinese muskaatvink.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er 3 naar voren en 1 naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Ringmaat:

[Zie vogelindex NBvV website](#)

Mutatie:

In 2008 / 2009 is een mutatie bij de muskaatvinken ontstaan. In eerste instantie dacht men aan een ino- mutant. Uit een kweekverslag van de Belgische kweker bleek dat er dat er uit één en het zelfde koppel zowel vogels met rode als met donkere ogen werden geboren. Het waren witte tot crèmekleurige vogels met zowel donkere als rode ogen. Het vermoeden is dat het hier gaat om een pastel mutatie. Bij de getoonde vogels was uiterlijk niet zichtbaar van welke soort Muskaatvink. Er is een lichte kleurnuance zichtbaar op de stuit. Verder is er geen tekening of kleurnuance zichtbaar. Hiervan zijn nog maar enkele vogels beschikbaar. In deze standaard wordt hier verder niet op ingegaan, omdat de kweek van deze kleurslagen zich in een zeer pril stadium bevindt.

[Terug naar index](#)

INDISCHE MUSKAATVINK, *lonchura p.punctulata*.

Algemeen:

Nederlands:	Indische muskaatvink.
Duits:	Muskatfink.
Engels:	Nutmeg Mannikin.
Frans:	Capucin Damier.

In India en Zuid-Nepal treft men de nominaatvorm, *Lonchura p.punctulata* aan. Binnen de soort *Lonchura punctulata* worden naast de nominaatvorm 11 ondersoorten omschreven waarvan er 3 sterk lijken op de nominaatvorm met Nederlandse naam Indische, te weten:

De Indische muskaatvink,	<i>Lonchura p. punctulata</i> .
	<i>Lonchura p. subundulata</i> .
	<i>Lonchura p. sumbae</i> .
	<i>Lonchura s. blassi</i> .

Het verschil tussen de *L.p.punctulata* en deze ondersoorten is:

<i>L.p.subundulata</i> :	wangen iets minder ver doorgekleurd, bovenstaartdekveren olijfgeel, algemene kleur minder warm, schubtekening meer grijsbruin en onderstaartdekveren tonen grijze zomen.
<i>L.p.sumbae</i> :	wangen iets minder ver doorgekleurd, bovenstaartdekveren meer olijfgeel, schubtekening minder breed.
<i>L.p.lassi</i> :	wangen iets minder ver doorgekleurd bovenstaartdekveren flets dof geel en schubtekening op borst en buik zeer donker zwartbruin. Lijkt veel op de <i>L.p.sumbae</i>

Gezien de nominaatvorm, *L.p.punctulata* de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor veerstructuur van de Indische muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Indische muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de muskaatvinken. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

12 cm.

Tekeningpatroon:

- **Masker en keel:** op de bovenschedel smalle minder warm kastanjebruine veerzomen en een warm kastanjebruin veermidden. Van de wangen loopt de kleurafschieding in een gebogen lijn over de keel waardoor een minimale keelvlek wordt gevormd.
- **Kleurscheiding borst en wangen:** de overgang van de warm kastanjebruine keelvlek naar de wat minder intensief gekleurde zijanten van de borst verloopt geleidelijk.
- **Rug en vleugelde:** de veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streep-tekening ontstaat. De vleugelpennen zijn zeer donkerbruin met een warm roodbruine buitenvlag.
- **Bovenstaart en stuit:** aan de rugzijden bruin met meer prominente schachtstrepn dan op het rugdek. De stuit aan de staartzijde heeft geelbruine veerzomen welke richting staartdek steeds breder worden.
- **Staat:** de twee middelste staartpennen zijn gepunt en hebben smalle warm geelbruine zomen. De overige staartpennen hebben een minimaal lichter gekleurde buitenvlag.
- **Onderstaartdekveren:** een enkelvoudige V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt, hierdoor is een minimale tekening zichtbaar.
- **Kleurscheiding borst en buik:** de scherpe kleurafschieding van de borst naar de buik verloopt middels een gebogen lijn van vleugelaanzet tot vleugelaanzet.
- **Schubtekening:** Op de witte buik bevindt zich een regelmatige zwartbruine schubtekening welke aan de borstzijde fijn van opbouw is en richting aars en flanken grover wordt. De schubtekening is tussen de poten verdwenen.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Indische muskaatvink M en P:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Masker:	Warm kastanjebruin.
Bovenschedel achterkop en nek:	Warm kastanjebruin. Richting nek worden de kastanjebruine veerzomen breder, waardoor in de nek een egaal bruine kleur ontstaat.
Wangen, hals en borst:	Warm kastanjebruin, zijkant wang minder intensief.
Buik en flanken:	Wit tot crèmewit.
Broek en pootinplant:	Wit tot crèmewit.
Mantel en vleugeldekveren:	Egaal bruin, de veerschachten zijn lichter van kleur, waardoor een minimale streeptekening ontstaat.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een warm roodbruine buitenvlag. Hierdoor ontstaat een warme roodbruine vleugelkleur.
Stuit:	Rugzijde bruin.
Staat:	Donkerbruin.
Bovenstaartdekveren:	Warm geelbruin.
Onderstaartdekveren:	Wit tot crèmewit.
Poten:	Grijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Nagels:	Grijs.
Snavel:	Boven en ondersnavel éénkleurig zwart.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen rug-, vleugeldek:	Licht crème.
Stuit:	Rugzijde bruine schachtstrepen, staartzijde geelbruine veerzomen.
Staat:	2 middelste staartpennen warm geelbruine zoom, overige staartpennen lichter gekleurde binnenvlag.
Onderstaartdekveren:	V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt.
Schubtekening, flank, borst en buik	Zwartbruin.
Veerzomen bovenschedel schedel hals en nek	Minder warm kastanjebruin.

Keurtechnische aanwijzingen: INDISCHE MUSKAATVINK, man en pop:

Indische muskaatvink:	<p>De warm kastanjebruine kop- en borstkleur dient zo regelmatig en uitgebreid mogelijk te zijn, waardoor een zo egaal mogelijke kop- en borstkleur ontstaat. De strakke kleurafscheiding van de borst naar de geschubde buik dient met enige soepelheid beoordeeld te worden. De schubtekening begint onder de kleurafscheiding van de borst. Deze moet ook aan het begin schubvormig zijn. De schubtekening heeft de neiging om hier dicht te lopen met pigment, zodat er een zwarte rand ontstaat. De schubtekening dient zover mogelijk richting aars door te lopen. De kleur van het rugdek is egaal bruin. Deze mag echter niet zo diep van kleur worden dat de veerschachten vollopen met pigment en hierdoor de streeptekening vervaagd.</p> <p>De bovenstaartdekveren dienen zo egaal mogelijk geelbruin te zijn, zonder grijze waas.</p>
------------------------------	--

[Terug naar index](#)

JAVAANSE MUSKAATVINK, *Lonchura p.nisoria*.

Algemeen:

Nederlands:	Javaanse muskaatvink.
Duits:	Java Muskatfink.
Engels:	Javan Nutmeg Mannikin..
Frans:	Capucin Damier de Java.

Op Java en Bali komt de ondersoort *L.p.nisoria* voor. Hier is sprake van een duidelijk gescheiden evolutionaire ontwikkeling. Binnen de *nisoria* groep zijn nog vier andere ondersoorten onder te brengen, te weten:

De Javaanse muskaatvink, *Lonchura p.nisoria*.
Lonchura p.fretensis.
Lonchura p.particeps.
Lonchura p.bawaena.
Lonchura p.fortior.

Het verschil tussen de *L.p.nisoria* en deze ondersoorten is:

L.p.fretensis: kop wat warmer roodbruin, bovenstaartdekveren iets meer geelgrijs en de grijze veerzomen van de stuit wat minder diep van kleur.

Lijkt veel op de *L.p.nisoria*

L.p.particeps: kopkleur is wat minder warm roodbruin, bovenstaartdekveren iets meer olijfgrijs en de schubtekening helder roodbruin.

Lijkt veel op *L.p.bawaena* en *L.p.fortior* is echter van formaat wat kleiner.

L.p.bawaena: minder uitgebreid roodbruin aan de keel, schubtekening iets minder langgerekt en meer helder roodbruin.

L.p.fortior: minder uitgebreid roodbruin aan de keel, schubtekening iets minder langgerekt en meer helder roodbruin en de bovenstaartdekveren meer olijfgrijs.

Lijkt veel op *L.p.bawaena*.

Gezien de ondersoort, *L.p.nisoria* de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor veerstructuur van de Javaanse muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de *Lonchura*'s.

Fysieke Eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Javaanse muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de muskaatvinken. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

11 cm.

Tekeningpatroon:

- **Masker en keel:** Vanaf de snavelinplant minder warm bruine veereinden en een warmere veerbasis. Over de wangen loopt de kleurafschieding in een gebogen lijn over de keel waardoor een minimale keelvlek wordt gevormd..
- **Kleurscheiding borst en wagen:** De overgang van de kastanjebruine keelvlek naar de duidelijk minder intensief gekleurde zijkanen van de borst verloopt geleidelijk.
- **Kleurscheiding borst en buik:** de scherpe kleurafschieding van de borst naar de buik verloopt middels een gebogen lijn van vleugelaanzet tot vleugelaanzet.
- **Rug en vleugeldek:** de veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streep-tekening ontstaat welke vanaf achterschedel aanwezig is. De vleugelpennen zijn donkerbruin, met lichter bruine buitenvlag.
- **Bovenstaartdekveren en stuit:** aan de rugzijde bruin met meer prominente schachtstrepen dan op het rugdek De stuit aan de staartzijde heeft grijze veerzomen.
- **Staat:** de twee middelste staartpennen zijn minimaal gepunt en hebben lichter grijze zomen. De overige staartpennen hebben een lichter grijs gekleurde buitenvlag.
- **Onderstaartdekveren:** een enkelvoudige V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt, hierdoor is een minimale tekening zichtbaar.
- **Schubtekening:** . Op de witte buik bevindt zich een regelmatige schubtekening, welke aan de borstzijde fijner roodbruin is en richting aars en flanken grover zwartbruin wordt. De schubtekening is tussen de poten verdwenen .

[Terug naar index](#)

Omschrijving Javaanse muskaatvink:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Masker:	Kastanjebruin.
Bovenschedel, achterkop en nek:	Bruin.
Wangen, hals en borst:	Bruin, minder intensief naar de zijkant van de borst.
Buik en flanken:	Wit.
Broek en pootinplant:	Wit tot crèmewit.
Mantel en vleugeldekveren:	Egaal bruin, de veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streep-tekening ontstaat.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een lichter bruine buitenvlag. Hierdoor ontstaat een bruin vlegeldek waarbij de kleur van de pennen iets warmer bruin zijn.
Stuit:	Rugzijde bruin.
Staart:	Donkergrijs.
Bovenstaartdekveren:	Grijs.
Onderstaartdekveren:	Wit, grijs gemêleerd.
Poten:	Grijs een lichtere kleur is toegestaan.
Nagels:	Grijs.
Snavel:	Bovensnavel zwart, ondersnavel blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Donkerbruin een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Schachtstrepen rug- en vleugeldek:	Lichtbruin.
Stuit:	Rugzijde grijsbruine schubtekening, staartzijde grijze veerzomen.
Staart:	2 middelste staartpennen licht grijze zoom. Overige staartpennen lichter grijs gekleurde binnenvlag.
Onderstaartdekveren:	V-vormige grijze tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt
Schubtekening, flank, borst en buik:	Borstzijde roodbruin, richting aars en flank zwartbruin
Veerzomen bovenschedel schedel hals en nek:	Minder warm bruine veereinden

Keurtechnische aanwijzingen: Javaanse muskaatvink, Man en pop:

Javaanse muskaatvink:	<p>Gezien de ondersoort, <i>L.p. nisoria</i> de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.</p> <p>De kastanjebruine kopkleur dient zo regelmatig mogelijk te zijn en is duidelijk minder uitgebreid dan bij de nominaatvorm. De kleur van het rugdek is egaal bruin deze mag echter niet zo diep van kleur worden dat veerschachten vollopen met pigment en hierdoor de streep-tekening vervaagd. De strakke kleurafschieding van de borst naar de geschubde buik dient met enige soepelheid beoordeeld te worden. De schubtekening dient zover mogelijk richting aars door te lopen. De schubtekening is tweekleurig. Bij de kleurscheiding van de borst naar de buik roodbruin en richting de flank en aars zwartbruin. Bovenstaartdekveren zijn grijs zonder gelige waas.</p>
------------------------------	---

[Terug naar index](#)

CHINESE MUSKAATVINK, *Lonchura. P. topela*.

Algemeen:

Nederlands:	Chinese muskaatvink.
Duits:	Chinesische Muskatfink.
Engels:	China Nutmeg Mannikin.
Frans:	Capucin Damier de Chine.

Een derde ontwikkeling in de evolutie is de ondersoort *L.p.topela*, welke vrij algemeen wordt omschreven als Chinese muskaatvink. Leefgebied is Thailand, Cambodja, Laos en Vietnam.

Binnen de topela groep zijn nog twee andere ondersoorten onder te brengen, te weten:

De Chinese muskaatvink	<i>Lonchura p. Topela</i> .
	<i>Lonchura p.yunnanensis</i> .
	<i>Lonchura.p.cabanisi</i> .

Het verschil tussen de *L.p.nisoria* en deze ondersoorten is:

<i>L.p.yunnanensis</i>:	Rugdekkeur minder grauw van tint. Bovenstaartdekveren wat minder grijs en de schubtekening wat donkerder en prominenter.
--------------------------------	---

***L.p.cabanisi*:** Kopkleur donkerder, schubtekening op de borst helder roodbruin.

Gezien de ondersoort, *L.p.topela* de meest contrastrijke vogels laat zien, gaat hier de voorkeur naar uit.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor veerstructuur van de Chinese muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Veerstructuur van de Lonchura's.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Chinese muskaatvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de muskaatvinken. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat:

10 cm.

Tekeningpatroon;

- **Masker en keel:** Bovenschedel vanaf de snavelinplant lichtere bruine zomen met donkerder bruine veerkernen waardoor een gehamerde indruk ontstaat. Voor de wangen loopt de kleurafschieding in een gebogen lijn over de keel waardoor een minimale keelvlak wordt gevormd.
- **Kleurscheiding borst en wangen:** De overgang van de donkerbruine keelvlak naar de duidelijk minder intensief gekleurde zijkanen van de borst verloopt geleidelijk.
- **Kleurscheiding borst,buik :** De kleurafschieding van de keelvlak naar de buik verloopt geleidelijk.
- **Rug en vleugeldek:** De veerschachten zijn lichter van kleur waardoor een minimale streeptekening ontstaat, welke vanaf achterschedel aanwezig is. De vleugelpennen zijn donkerbruin met een warmer bruine buitenvlag.
- **Bovenstaartdekveren en stuit:** Aan de rugzijde prominenter schachtstrepen dan op het rugdek Stuit aan staartzijde grijze veerzomen.
- **Staat:** De twee middelste staartpennen zijn minimaal gepunt en hebben lichter grijze zomen de overige staartpennen hebben een lichter geelgrijs gekleurde buitenvlag.
- **Onderstaartdekveren:** Een enkelvoudige V-vormige tekening welke zich rond het hart van de veer bevindt. Hierdoor is een minimale tekening zichtbaar.
- **V -Tekening:** Op de buik bevindt zich een regelmatige V-vormige tekening welke aan de borstzijde fijner is en in de richting aars en flanken grover en meer schubvormig wordt. De tekening is tussen de poten verdwenen.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Chinese muskaatvink M en P:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Masker en keel:	Koud donkerbruin.
Bovenschedel, achterkop en nek:	Grauw koud bruin. Richting nek worden de kastanjebruine veerzomen breder, waardoor in de nek een egaal bruine kleur ontstaat.
Wangen, hals en borst:	Grauw koud bruin. De hals is een nuance lichter.
Buik en flanken:	Wit tot grauwwit.
Broek en pootinplant:	Wit tot grauwwit.
Mantel en vleugeldekveren:	Egaal grijsbruin. De veerschachten zijn lichter van kleur, waardoor een minimale streeptekening ontstaat.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een warm bruine buitenvlag.
Stuit:	Grijsbruin.
Staart:	Donker grijsbruin.
Bovenstaartdekveren:	Bleek grijsgeel.
Onderstaartdekveren:	Wit tot grauwwit.
Poten:	Grijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Nagels:	Grijs.
Snavel:	Boven- en ondersnavel éénkleurig zwart.
Ogen / Pupil:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan
Tekeningkleur:	
Keelvlak:	Donkerbruin.
Schachtstrepen rug- en vleugeldek:	Crème.
Stuit:	Rugzijde bruine schachtstrepen. Staartzijde geelbruine veerzomen.
Staart:	2 middelste staartpennen warm geelbruine zoom. Overige staartpennen lichter gekleurde binnenvlag.
Onderstaartdekveren:	V-vormige tekening, welke zich rond het hart van de veer bevindt.
Schubtekening, flank, borst en buik:	Borst grijsbruin. Flank en buik grauwbruin
Veerzomen schedel, hals en nek:	Bruin.

Keurtechnische aanwijzingen: Chinese muskaatvink, man en pop

Chinese muskaatvink:	De donkerbruine kopkleur dient zo regelmatig mogelijk te zijn en is duidelijk minder uitgebreid dan bij de <i>punctulata</i> - en de <i>nisoriagroep</i> . Er is geen strakke kleurafschieding van de borst naar de getekende buik. De tekening dient zover mogelijk richting aars door te lopen. Met name op de bovenborst dient gelet te worden op de aanwezigheid van een duidelijke scherpe V-vormige tekening.
-----------------------------	---

[Terug naar index](#)

Bij het hoofdstuk nonnen en rietvinken.

Binnen het genus *Lonchura* vormen ook de nonnen en rietvinken een aparte groep, bestaande uit 19 soorten met in totaal 27 ondersoorten. Het bestaansrecht van enkele ondersoorten is wat dubieus. Daarnaast zijn enkele soorten zo nauw verwant dat zij nauwelijks het stadium van ondersoort zijn ontgroeid.

Deze groep *Lonchura*'s onderscheiden zich van de overige *Lonchura*'s door hun meer gedrongen model en hun meer opgerichte houding.

De nonnen en de rietvinken zijn bewust als een groep beschreven omdat een duidelijke scheidslijn tussen de beide subgroepen niet is aan te geven.

Grofweg kan gesteld worden dat de nonnen de wat meer primitieve soorten zijn met een wat eenvoudiger kleur- en tekeningpatroon, terwijl de rietvinken wat verder gedifferentieerd zijn met een wat complexer kleur- en tekeningpatroon.

De Nederlandse benamingen sluiten niet altijd bij deze stelling aan. Driekleur-, zwartkop- en witkopnon behoren duidelijk tot de nonnen. Bruinborst- en witborstrietvink, maar ook witschedelnon en prachtnon behoren tot de rietvinken. Daarnaast bevinden vijfkleur-, diksnavel- en arfaknon zich op de onduidelijke scheidslijn tussen beide subgroepen.

In deze standaard zijn alle soorten, met in totaal 8 ondersoorten, beschreven. Van de overige ondersoorten is het bestaan aangegeven. Deze verschillen echter dermate weinig van de beschreven (onder)soort, dat een aparte standaardomschrijving geen duidelijk herkenbare vogel oplevert.

In totaal is van 27 soorten en ondersoorten een soortbeschrijving gemaakt. Ook zijn er 3 kleurmutanten beschreven:

1. DRIEKLEURNON : *Lonchura m. malacca.*

1a DRIEKLEURNON: Roodbruin.

Door middel van transmutatie is de roodbruine driekleur non ontwikkeld. Deze vogel werd in het keurseizoen 2011 – 2012 voor het eerst tentoongesteld door de heer B.Moerman. Omdat deze kleurslag zich nog in een experimentele fase bevindt, is nog geen kleurbeschrijving toegevoegd.

2. ZWARTKOPNON : *Lonchura m. atricapilla.*

3. CHINESE ZWARTKOPNON: *Lonchura m. sinensis.*

4. BRUINKOPNON: *Lonchura m. brunneiceps.*

5. SCHILDNON: *Lonchura m. ferruginosa.*

Binnen de soort *Lonchura malacca* worden in totaal 10 ondersoorten beschreven. De beschreven 5 ondersoorten zijn uitersten binnen de soort en zeer duidelijk herkenbaar. De resterende 5 ondersoorten, te weten *L.m.deignani*, *L.m.bakatana*, *L.m.jagori*, *L.m.rubroniger* en *L.m.formosana* kunnen beschouwd worden als overgangsvormen tussen de beschreven ondersoorten.

6. WITKOPNON: *Lonchura maja.*

Van de witkopnon worden geen ondersoorten erkend. De vrij grote variatie binnen de soort wordt toegeschreven aan variatie binnen de populatie. Gekozen is uiteraard voor de meest contrastrijke verschijningsvorm, een diep gekleurde vogel met een zo helder mogelijke kopkleur.

6a WITKOPNON: Roodbruin.

6b WITKOPNON: *SI ino.*

6c. WITKOPNON Mokkabruin

De kleurslagen *mokkabruin*, roodbruin en *SI ino* zijn op basis van transmutatie ontwikkeld. De geshowde exemplaren bevinden zich nog in een experimenteel stadium.

7. BLEEKKOPNON: *Lonchura pallida.*

De bleekkopnon wordt nogal eens aangeboden onder de naam grijskopnon. Het kastanjebruine onderstaartdek is echter kenmerkend voor de bleekkopnon en de arfaknon. Alle andere nonnen en rietvinken (m.u.v. de witborstrietvink) hebben een zwart onderstaartdek. Daarnaast heeft de grijskopnon een zwarte snavel.

Het bestaansrecht van de ondersoort *L.p.subcastanea* wordt door een aantal deskundigen betwist.

8. GELE RIETVINK: *Lonchura flaviprymna.*

Samen met de bruinborstrietvink en in mindere mate de witborstrietvink zijn dit de rietvinken welke al tientallen jaren in Europa aanwezig zijn en met redelijk resultaat worden gekweekt. Derhalve zijn er voldoende exemplaren voorhanden waardoor er een goede standaardbeschrijving kon worden opgesteld. De kopkleur van de gele rietvinken is nogal variabel. De voorkeur wordt gegeven aan een egale kopkleur.

8a. GELE RIETVINK: Bruin.

9. WITSCHEDELNON: *Lonchura nevermanni.*

Bij de witschedelnon is vooral de kopkleur nogal variabel. Ondersoorten worden niet erkend zodat dit moet worden toegeschreven aan een grote variatie binnen de populatie. Gezien de grote kleurverschillen bij elke importzending lijkt bovenstaande juist. Bij de standaardomschrijving is gekozen voor een meer heldere kopkleur en een zo diep mogelijke lichaamskleur, daar dit de meest contrastrijke exemplaren oplevert.

[Terug naar index](#)

10. DIKSNAVELNON

Lonchura grandis.

Door de forse snavel en grote kop is de diksnavelnon een opvallende verschijning. Er worden vier ondersoorten erkend welke minimaal verschillen in kleurdiepte en grootte van de kop en snavel. Beschreven is de wat helderder diksnavelnon welke in combinatie met de zwarte kop, borst en buik de meest contrastrijke verschijningsvorm is. De in Nederland aanwezige (kleine) populatie heeft over het algemeen een wat donkerder rugdek en een iets fijnere snavel.

11. HADESNON:

Lonchura stygia.

De non/rietvink met de minste tekening. Een nagenoeg egaal zwarte vogel met als enige tekening het goudgele staartdek. De laatste jaren zijn er regelmatig (kleine) importen geweest. Hiermee zijn door diverse liefhebbers goede kweekresultaten geboekt, waardoor aan de hand van voldoende vogels een goede standaardbeschrijving kon worden opgesteld.

11a. HADESNON: Mokkabruin.

11b. HADESNON: Roodbruin.

Aan het einde van het eerste decennium van de 21 eeuw zijn is een aantal keren mokka en roodbruin kleurige hadesnonnen te zien geweest.

Het is onvoldoende duidelijk of het ontstaan van deze mokka en roodbruin kleurige hadesnonnen hun oorsprong vonden door mutatieën dan wel transmutatieën.

Vooralsnog is in deze standaard gekozen om enkel de kleurslag aan te halen. Er is nog geen kleurbeschrijving opgesteld.

12. ZWARTBORSTRIETVINK:

Lonchura teerinki.

De zwartborstrietvink is de laatste jaren regelmatig ingevoerd in Europa. Hierdoor zijn voldoende exemplaren beschikbaar aan de hand waarvan een goede standaardomschrijving kon worden opgesteld. Het bestaan van een ondersoort wordt door ons betwijfeld gezien de grote variatiebreedte van deze soort bij de recente importen.

13. VIJFKLEURENNON:

Lonchura quincolor.

De vijfkleurenon wordt sinds het begin van de tachtiger jaren regelmatig ingevoerd en ook gekweekt. Door het voor handen zijn van een flink aantal vogels kon hier een goede standaard omschrijving worden opgesteld.

14. PRACHTNON:

Lonchura spectabilis.

Met de Chinese zwartkopnon behoort de prachtnon tot de kleinste nonnen en rietvinken. In totaal worden 5 ondersoorten erkend welke slechts minimale verschillen vertonen in kleurdiepte, scherpte van tekening en het formaat. Alleen de ondersoort L.s.mayri schijnt in Europa aanwezig te zijn. Daar dit tevens de scherpst getekende ondersoort betreft, is aan de hand van deze ondersoort de standaardbeschrijving opgesteld.

15. OOST-AUSTR. BRUINBORSTRIETVINK:

Lonchura c. castaneothorax.

15. NRD-AUSTR. BRUINBORSTRIETVINK:

Lonchura c. assimilis.

15a BRUINBORSTRIETVINK:

Roodbruin.

15c. BRUINBORSTRIETVINK:

SI ino.

15d. BRUINBORSTRIETVINK:

Mokkabruin

16. DWERGRIETVINK:

Lonchura c. sharpei

De Australische ondersoorten van de bruinborstrietvink zijn reeds tientallen jaren aanwezig in Europa en worden volop gekweekt. Daar er in het verleden weinig naar ondersoorten werd gekeken, zijn beide soorten vermengd. Wij hebben dan ook gemeend om van deze mengpopulatie een standaard op te stellen onder de benaming *Lonchura castaneothorax domestica*.

De ondersoorten van Nieuw-Guinea zijn dermate afwijkend dat ook hiervoor een aparte standaardomschrijving is opgesteld. Van deze ondersoorten is alleen de dwergrietvink in Europa aanwezig. Voor de beide andere ondersoorten is een "herkenningsbeschrijving" gemaakt aan de hand van enkele foto's en een redelijk aantal balgen uit het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden.

De bruinborstrietvink is de enige rietvink waarvan inmiddels een kleurmutanten worden gekweekt. Uiteraard is deze ook in de standaard opgenomen. Tot op heden werd voor deze mutatie de naam isabel gehanteerd. Proefparingen met de Japanse meeuw, alsmede oorsprongonderzoek, hebben geleerd, dat de mutatie overeenkomt met de mokka en de roodbruin mutatie bij de Japanse meeuw. In de standaard is dan ook de naam mokka- en roodbruin gebruikt.

17. WITBORSTRIETVINK:

Lonchura pectoralis.

De witborstrietvink wijkt het meest af van het gangbare non/rietvinkenmodel. Door een vroege afscheiding en isolatie van de rietvinkenstamboom en de aanpassing aan een afwijkende biotoop heeft deze soort zich ontwikkeld tot een duidelijk afwijkende soort.

De witborstrietvink is de enige lonchura waarbij geslachtsdimorfisme voorkomt.

Daar er voldoende exemplaren voorhanden zijn, kon er een juiste standaardomschrijving worden opgesteld.

[Terug naar index](#)

FYSIEKE STANDAARD RIETVINKEN EN NONNEN.

Formaat:

De rietvinken en nonnen zijn, ondanks hun geringe formaat, geen iel ogende vogels en dienen minimaal het formaat te hebben zoals in de soort afhankelijke standaard is aangegeven. Het formaat en model van de vogels mogen niet storend op elkaar inwerken.

Model:

De rietvinken en nonnen moeten een forse indruk maken, welke iets krachtig overkomt, d.w.z. dat de rietvinken en nonnen niet de indruk mogen maken slank te zijn. Rietvinken en nonnen hebben in vergelijking met andere Lonchura soorten een meer verticale houding t.o.v. de zitstok. De onderlinge lichaamsverhoudingen dienen harmonisch te werken. Van opzij gezien moet de borstlijn vanaf de keel tot aan de inzet van de poten, regelmatig gebogen zijn. De rug moet, vanaf de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn vormen. Een puntige borst of uitgezakt achterlichaam worden als storend ervaren. De kop dient ronde lijnen te vormen zonder echt duidelijk afgeplat te zijn. De staart is kort en getrapt. De twee buitenste pennen zijn het kortste en worden naar binnen toe steeds langer.

Houding:

De rietvinken en nonnen dienen fier op stok te zitten waarbij het lichaam los blijft van de stok. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels moeten strak langs het lichaam gedragen worden, waarbij de vleugelpunten sluiten op de stuit.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie en een onbeschadigd verenpak is een eerste vereiste.

Snavel:

De snavel moet kegelvormig zijn, zonder beschadigingen. De onder- en bovensnavel dienen natuurlijk te sluiten. De lijn snavel-schedel moet vloeiend zijn. De snavel van de diksnavelnon en de dikkoprietvink doen voor de soort enigszins fors aan.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De nagels groeien als gevolg van de natuurlijke leefomgeving zeer snel en schubben op de poten zijn snel aan de orde. Tijdens de keuring dient hier extra aandacht aan besteed te worden. De tenen moeten goed om de zitstok klemmen. Aan elke poot bevinden zich vier tenen, waarvan er 3 naar voren en een 1 naar achteren is gericht. Elke teen dient voorzien te zijn van een natuurlijk gebogen nagel.

Bevedering:

De bevedering van een non en rietvink dient compleet te zijn en wordt gaaf en aaneengesloten gedragen. Een non of rietvink met slijtage aan de veren of vuile bevedering komt niet in aanmerking voor een hoge puntenwaardering.

Ringmaten:

Zie [vogelindex NBvV website](#)

[Terug naar index](#)

SOORT BESCHRIJVINGEN

DRIEKLURNON, *Lonchura m. malacca*

Algemeen:

Nederlands:	Driekleurnon.
Duits:	Dreifarbennonne.
Engels:	Three-coloured mannikin.
Frans:	Jacobin.

Verspreidingsgebied;

Zuid westen van India en Sri Lanka.

Ondersoorten;

Binnen de soort *Lonchura malacca* worden in totaal 10 ondersoorten beschreven. De beschreven 5 ondersoorten zijn uitersten binnen de soort en zeer duidelijk herkenbaar. De resterende 5 ondersoorten, te weten *L.m.deignani*, *L.m.bakatana*, *L.m.jagori*, *L.m.rubroniger* en *L.m.formosana* kunnen beschouwd worden als overgangsvormen tussen de beschreven ondersoorten.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Driekleurnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11- 12 cm

[Terug naar index](#)

Omschrijving Driekleurnon, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:	Roodbruin
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Egaal glanzend zwart.	Egaal grauw roodbruin.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. De overgang van de zwarte nek naar het rugdek is scherp en regelmatig afgetekend.	Roodbruin. De overgang van de roodbruine nek naar het rugdek is scherp en regelmatig afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.	Roodbruin In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend diep kastanjebruine bovenstaartdekveren.	Aan de rugzijde glanzend roodbruin en gaat richting staart over in de glanzend diep roodbruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin, met meer kastanjebruine buitenvlaggen.	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend roodbruin van kleur, met donkerder veerkernen..
Borst, buik en flanken:	De afscheiding van de zwarte borst met de witte buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met de het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant langs de flanken, om de pootinplant heen, naar het midden van de bovenbuik. Tussen de zwarte borst en zwarte buikvlek blijft een witte band over van 1 a 1,5 cm breed. Deze loopt vanaf de vleugelbochten door in de flanken tot aan de broek.	De afscheiding van de grauw roodbruine borst met de witte buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een donkerbruin veerveld, welke één geheel vormt met de het donkerbruine onderstaartdek. De afscheiding van de bruine buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant langs de flanken, om de pootinplant heen, naar het midden van de bovenbuik. Tussen de grauw roodbruine borst en donkerbruine buikvlek blijft een witte band over van 1 a 1,5 cm breed. Deze loopt vanaf de vleugelbochten door in de flanken tot aan de broek.
Onderstaartdekveren:	Zwart.	Donkerbruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Vleeskleurig
Snavel:	Helder blauwgrijs.	Licht blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:		
Buikvlek:	Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, dat één geheel vormt met de het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buik met de witte flanken en onderborst is regelmatig en scherp.	Op de buik bevindt zich een donkerbruin veerveld, dat één geheel vormt met de het donkerbruine onderstaartdek. De afscheiding van de bruine buik met de witte flanken en onderborst is regelmatig en scherp.
Borstband	Tussen de zwarte koptekening en de zwarte buikvlek bevindt zich een witte band.	Tussen de koptekening en de donkerbruine buikvlek bevindt zich een witte band.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen Driekleurnon, Man en pop:

Wildkleur	<p>Gezien het geringe aantal foutbronnen welke de driekleurnon heeft dient er sterk gelet te worden op de strakke afscheidingen van de verschillende kleurvelden. De stuit en de staart dienen een zo warm en glanzend mogelijke kastanjebruine kleur te bezitten.</p> <p>Het wit van de flanken en de borstband moet egaal en helder wit zijn, zonder bruine aanslag.</p> <p>Naast de beschreven <i>L.m.malacca</i> soort zijn de volgende ondersoorten bekend: <i>L.m.deignani</i>, <i>L.m.bakatana</i>, <i>L.m.jagori</i>, <i>L.m.rubroniger</i>, <i>L.m.formosana</i>.</p> <p>Deze ondersoorten zijn wat kleur en tekening betreft overgangsvormen tussen de beschreven vijf ondersoorten. <i>L.m.deignani</i> wordt wel gezien als overgangsvorm tussen <i>L.m.atricapilla</i> en <i>L.m.sinensis</i>. <i>L.m.rubroniger</i> is de overgangsvorm tussen <i>L.m.atricapilla</i> en <i>L.m.malacca</i>. <i>L.m.jagori</i> en <i>L.m.formosana</i> zijn overgangsvormen tussen <i>L.m.atricapilla</i> en <i>L.m.brunneiceps</i>.</p> <p>Derhalve worden zij in deze standaard niet apart beschreven.</p> <p>Bij een eventuele keuring dienen deze ondersoorten met de nodige soepelheid te worden gekeurd als de gestandaardiseerde vorm, waar zij het meest op lijken.</p>
Roodbruin	<p>Gezien het geringe aantal foutbronnen welke de driekleurnon heeft dient er sterk gelet te worden op de strakke afscheidingen van de verschillende kleurvelden.</p> <p>De stuit en de staart dienen een zo warm en glanzend mogelijke kastanjebruine kleur te bezitten.</p> <p>Het wit van de flanken en de borstband moet egaal en helder wit zijn, zonder bruine aanslag.</p> <p>Gelet dient te worden op de grootte van de buikvlek, deze heeft de neiging om verder uitgebreid te zijn dan de wildvorm.</p> <p>Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont, de tekening kenmerken dien gelijk te zijn aan de wildvorm.</p> <p>Belangrijk is hierbij de egaal doorgekleurde buik.</p>

ZWARTKOPNON, *Lonchura m atricapilla*.

Algemeen:

Nederlands:	Zwartkopnon.
Duits:	Schwarzkopfnonne.
Engels:	. Chestnut mannikin.
Frans:	Capucin à tête noire.

Verspreidingsgebied:

Deze komt voor van zuid-oost Nepal en noord-oost India tot Burma en Noord-west Yunnan.

Ondersoorten:

Zie beschrijving ondersoorten L. malacca bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Zwartkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen.. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat : 11 cm

[Terug naar index](#)

Omschrijving Zwartkopnon, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal glanzend zwart.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. De overgang van de zwarte nek naar het kastanjebruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend diep kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin, met meer kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst:	De afscheiding van de zwarte borst met de kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met de het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn, vanaf de staartinplant, langs de flanken, om de pootinplant heen, naar het midden van de bovenbuik. Tussen de zwarte borst en buikvlek blijft een zwarte band over van 1 a 1,5 cm breed. Deze loopt vanaf de vleugelbochten door in de flanken tot aan de broek.
Buik:	Zwart.
Flanken:	Kastanjebruin.
Onderstaartdekveren:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Borstband:	Kastanjebruine borstband van 1 à 1,5 cm breed.
Buikvlek:	Zwart.

Keurtechnische aanwijzingen: Zwartkopnon, Man en pop

Zwartkopnon:	Gezien het geringe aantal foutbronnen van de zwartkopnon dient er streng te worden gelet op de kleuregaliteit en op strakke afscheidingen van de tekeningen. In tegenstelling met de driekleurmon is de afscheiding van de zwarte buik met de kastanjebruine flanken en borst weliswaar vrij abrupt, maar niet geheel scherp.
---------------------	--

[Terug naar index](#)

CHINESE ZWARTKOPNON, *Lonchura m. sinensis*

Algemeen:

Nederlands:	Chinese Zwartkopnon
Duits:	Chinesische Schwarzkopfnonne
Engels:	China chestnut mannikin
:	Capucin à tête noire de Chine

Verspreidingsgebied;

Deze komt voor in indo China en zuidelijk tot op Sumatra.

Ondersoorten;

Zie beschrijving ondersoorten *L. malacca* bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Chinese Zwartkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen.. In aanvulling hierop geldt het onderstaande

De Chinese Zwartkopnon is de kleinste ondersoort van de *L. malacca*.

Formaat : 10 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Chinese zwartkopnon, M en P:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal glanzend zwart.
Rug en vleugeldek:	Helder kastanjebruin. De overgang van de zwarte nek naar het helder kastanjebruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit:	Stuit kastanjebruin. Deze gaat over in de glanzend geel- oranje bruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend geelbruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin, met meer geelbruine buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De afscheiding van de zwarte borst met de helder kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Ter hoogte van de pootinplant gaat de buikkleur over in het onderstaartdek.
Onderstaartdekveren:	Donkerbruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Chinese zwartkopnon, Man en pop

Chinese zwartkopnon:	Gezien het geringe aantal foutbronnen van de Chinese zwartkopnon dient er streng te worden gelet op de kleuregaliteit en op strakke afscheidingen van de tekening. De aars en het onderstaartdek zijn donkerder bruin dan de borst en de flanken. Deze kleur mag echter niet te donker worden en zeker niet zwart. De overgang van de aars naar flanken en borst is vloeiend. Een scherpe kleurafschieding hier dient als fout te worden aangemerkt. De vleugelpennen zijn donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.
-----------------------------	--

[Terug naar index](#)

BRUINKOPNON, *Lonchura m. brunneiceps*.

Algemeen:

Nederlands:	Bruinkopnon.
Duits:	Braunkopfnonne.
Engels:	Brown-headed chestnut mannikin.
Frans:	Capucin à tête brun.

Verspreidingsgebied:

Diverse Indonesische eilanden en op de Filippijnen.

Ondersoorten:

Zie beschrijving ondersoorten *L. malacca* bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Bruinkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Bruinkopnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Egaal donker grauwbriin.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. De overgang van de grauwbriine nek naar het rugdek is regelmatig, maar weinig opvallend.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend diep kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Bovenstaartdekveren:	Glanzend diep kastanjebruin.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur, met donkerder veerkernen. Overige staartpennen donkerbruin met meer kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De afscheiding van de donker grauwbriine borst met de kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. De afscheiding van de grauwbriine buikvlek loopt in een vloeiende lijn, vanaf de staartinplant, langs de flanken, om de pootinplant heen, naar het midden van de bovenbuik. Tussen de grauwbriine borst en buikvlek blijft een smalle kastanjebruine band over van 1 a 1,5 cm breed. Deze loopt vanaf de vleugelbochten door in de flanken tot aan de broek.
Onderstaartdekveren:	Zwartbruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs..
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Buikvlek:	Op de buik bevindt zich een grauwbriin veerveld, welke één geheel vormt met het zwartbruine onderstaartdek. De afscheiding van de grauwbriine buik met de kastanjebruine flanken en onderborst is regelmatig maar niet geheel scherp.

Keurtechnische aanwijzingen: Bruinkopnon, Man en pop.

Bruinkopnon:	<p>In tegenstelling met de Driekleurnon is de afscheiding van de grauwbriine buik met de kastanjebruine flanken en borst weliswaar vrij abrupt, maar niet scherp.</p> <p>Meestal is de kleur van de schedel en de nek lichter dan van de keel en de borst.</p> <p>Hierdoor is de aftekening in de nek minder sprekend dan de aftekening op de borst.</p> <p>Hoewel een zo egaal mogelijke kop- en borstkleur is vereist, is enige soepelheid hier gewenst. De buikkleur dient gelijk te zijn aan de borstkleur.</p> <p>Vaak is de buik echter nog wat donkerder van kleur. Ook hier is enige soepelheid gewenst. Een zwarte buik is echter duidelijk fout. De vleugelpennen zijn donkerbruin met een kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.</p> <p>De kopkleur is erg variabel van kleur, van donkerbruin tot zelfs een wit doorschijnende gloed.</p> <p>Hierbij dient men niet te snel denken aan bastaard kenmerken met de Witkopnon.</p>
---------------------	--

[Terug naar index](#)

SCHILDNON, *Lonchura m. ferruginosa*

Algemeen:

Nederlands:	Schildnon.
Duits:	Schildnonne.
Engels:	Black-throated mannikin.
Frans:	Nonnette à poitrine noir.

Verspreidingsgebied:

Deze komt alleen voor op Java.

Ondersoorten:

Zie beschrijving ondersoorten *L. malacca* bij Driekleurnon.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Schildnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Schildnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Bovenschedel vanaf de snavelinplant helder wit. Bovenop de kop gaat deze kleur geleidelijk aan over in de zwartbruin bewaasde nek. Teugel en wang wit. Ter hoogte van de oorstreek eveneens geleidelijk overgaand in de zwartbruin bewaasde nek.
Rug en vleugeldek:	Donker kastanjebruin. De overgang van de zwartbruin bewaasde nek naar het rugdek is scherp en regelmatig afgetekend. Vleugelpennen zwartbruin met een donker kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek
Stuit, bovenstaartdekveren:	Stuit aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend warm donker kastanjebruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend warm donker kastanjebruin van kleur met donkerder veerkernen. Overige staartpennen zwartbruin, met meer donker kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	De afscheiding van de donker grauwbruine borst met de kastanjebruine buik en flanken, verloopt via een regelmatige en diep gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn, vanaf de staartinplant over de flanken, ruim om de pootinplant heen, naar de onderzijde van de borst. De afscheiding van de zwarte buik met de smalle kastanjebruine flanken en borst is regelmatig maar niet geheel scherp. Tussen de zwarte borst en de zwarte buik is een minimale kastanjebruine band aanwezig.
Onderstaartdekveren:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Keel	Keel zwart, één veerveld vormend met de zwarte borst. De afscheiding van de zwarte keel en halszijden met de verder witte kop, wordt gevormd door een lijn lopend vanaf de onderkant van de snavel, schuin naar beneden tot aan de nek.
Buikvlek:	Zwart, welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn.

Keurtechnische aanwijzingen: Schildnon, Man en pop.

Schildnon:	Er wordt een zo wit mogelijke kopkleur verlangd. Voor voorhoofd, teugel, wenkbrauw en wangen is dit zeer goed mogelijk. Bovenschedel en oorstreek zijn bijna altijd min of meer zwartbruin bewaasd. In de nek is deze waas onvermijdelijk. De nodige soepelheid is hier gewenst. De keel, borst en buik dienen zo zwart mogelijk te zijn. Een meer zwartbruine keel en borst dienen echter soepel te worden beoordeeld.
-------------------	---

[Terug naar index](#)

WITKOPNON, *Lonchura maja*.

Algemeen:

Nederlands:	Witkopnon.
Duits:	Weisskopfnonne.
Engels:	White-headed mannikin.
Frans:	Nonnette à tête blanche.

Verspreidingsgebied;

Het verspreidingsgebied van de witkopnon omvat zuid Thailand, Maleisië, Sumatra, Java en Bali.

Ondersoorten;

Van de witkopnon worden geen ondersoorten erkend. De vrij grote variatie binnen de soort wordt toegeschreven aan variatie binnen de populatie. Gekozen is uiteraard voor de meest contrastrijke verschijningsvorm, een diep gekleurde vogel met een zo helder mogelijke kopkleur.

Mutanten;

Bij de Witkopnon is in het keurseizoen 2007/2009 voor het eerst een mutant van de SL ino-crème, Roodbruin en Bruin tentoongesteld door de heer B. Moerman. Daar deze vormen nog onvoldoende duidelijk zijn vastgelegd, worden ze als herkenning omschrijving opgenomen in deze standaard. De bruin mutant is een spontaan opgetreden mutant, de roodbruine en de sl ino zijn via transmutatie vanuit de japanse meeuw overgekweekt. Wel is erg belangrijk dat bij de kweek van deze kleurslagen het type van de Witkopnon als leidraad dient. Iedere afwijking in model dient dan ook zeer streng bestraft te worden. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont. Belangrijk is hierbij de egaal doorgekleurde buik. Vaak is hier in de eerste generatie nog een wit middendeel te herkennen

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Witkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Witkopnon, man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:	SL ino
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Bovenschedel vanaf de snavelinplant helder wit. Bovenop de kop gaat deze kleur geleidelijk aan over in de bruin bewaasde nek. Teugel en wang wit. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel eveneens geleidelijk overgaand in de bruin bewaasde nek, halszijden en borst.	Bovenschedel vanaf de snavelinplant helder wit. Bovenop de kop gaat deze kleur geleidelijk aan over in de crème bewaasde nek. Teugel en wang wit. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel eveneens geleidelijk overgaand in de crème bewaasde nek, halszijden en borst
Rug en vleugeldek:	Donker kastanjebruin. De overgang van de bruin bewaasde nek naar het donker grauw kastanjebruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend, maar weinig opvallend. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel gaat de kleur geleidelijk aan over in grauw bewaasde nek, halszijden en borst.	Warm beige. De overgang van de licht crème bewaasde nek naar het warm beige rugdek is scherp en regelmatig afgetekend, maar weinig opvallend. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel gaat de kleur geleidelijk aan over in crème bewaasde nek, halszijden en borst.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin met een donker kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.	Warm beige met een beige buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Stuit aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend donker kastanjebruine bovenstaartdekveren.	Stuit aan de rugzijde een nuance donkerder dan rugdek en gaat richting staart over in de glanzend donker beige bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend donker kastanjebruin van kleur met donkerder veerkernen. Overige staartpennen zwartbruin, met meer donker kastanjebruine buitenvlaggen.	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend donker beige van kleur. Overige staartpennen ook donker beige
Borst:	Via de witte keel loopt de kleur via een bruine waas, geleidelijk over in de bruine borst. De afscheiding van de bruine borst met de kastanjebruine buik en flanken verloopt via een regelmatige gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een zwart veerveld, welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant over de flanken, ruim om de pootinplant heen, naar de onderzijde van de borst. De afscheiding van de zwarte buik met de smalle flanken en borst is regelmatig maar niet scherp. Tussen de bruine borst en zwarte buik is een minimale kastanje bruine band aanwezig	Via de witte keel loopt de kleur via een crème waas, geleidelijk over in de crème bewaasde borst. De afscheiding van de crème bewaasde borst met de warm beige buik een nuance donkerder dan het rugdek en flanken verloopt via een regelmatige gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een crème bewaasde veerveld, welke één geheel vormt met het donkerbeige onderstaartdek. De afscheiding van de donker beige buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant over de flanken, ruim om de pootinplant heen, naar de onderzijde van de borst. De afscheiding van de warmbeigebuik met de smalle flanken en borst is regelmatig maar niet scherp.
Buik:	Zwart.	Donker beige bruin iets donkerder dan de rug.
Broek en pootinplant:	Donker roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.	Donkerbeige , iets donkerder dan de rug.
Onderstaartdekveren:	Zwart.	Donker beig gelijk aan de buikvlek
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Vleeskleurig
Snavel:	Helder blauwgrijs.	Hoornkleurig
Ogen /Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Pruimrood
Tekeningkleur:		
Buikvlek:	Op de buik bevindt zich een zwart veerveld welke één geheel vormt met het zwarte onderstaartdek.	Donkerbeige, iets donkerder dan de rug.
Flanken	Kastanjebruin.	N.v.t

[Terug naar index](#)

Omschrijving Witkopnon, man en pop.

Kleurslag:	Mokkabruin:	Roodbruin
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Bovenschedel vanaf de snavelinplant helder wit. Bovenop de kop gaat deze kleur geleidelijk aan over in de bruin bewaasde nek. Teugel en wang wit. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel eveneens geleidelijk overgaand in de bruin bewaasde nek, halszijden en borst.	Bovenschedel vanaf de snavelinplant helder wit. Bovenop de kop gaat deze kleur geleidelijk aan over in de roodbruin bewaasde nek. Teugel en wang wit. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel eveneens geleidelijk overgaand in de roodbruin bewaasde nek, halszijden en borst.
Rug en vleugeldek:	Donker grauw kastanjebruin. De overgang van de grauwbruin bewaasde nek naar het donker grauw kastanjebruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend, maar weinig opvallend. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel gaat de kleur geleidelijk aan over in grauw bewaasde nek, halszijden en borst.	Roodbruin. De overgang van de roodbruin bewaasde nek naar het donker grauw roodbruine rugdek is scherp en regelmatig afgetekend, maar weinig opvallend. Ter hoogte van de oorstreek en onder de keel gaat de kleur geleidelijk aan over in roodbruin bewaasde nek, halszijden en borst.
Vleugelpennen en duimveren:	Zwartbruin met een donker grauw kastanjebruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.	Roodbruin met een roodbruine buitenvlag. In rusttoestand vormen deze vleugelpennen een vrijwel egaal veerveld met het rugdek.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Stuit aan de rugzijde kastanjebruin en gaat richting staart over in de glanzend donker kastanjebruine bovenstaartdekveren.	Stuit aan de rugzijde roodbruin en gaat richting staart over in de glanzend roodbruine bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend donker kastanjebruin van kleur met donkerder veerkernen. Overige staartpennen zwartbruin, met meer donker kastanjebruine buitenvlaggen.	Middelste staartpennen iets gepunt, glanzend roodbruin van kleur. Overige staartpennen roodbruin..
Borst:	Via de witte keel loopt de kleur via een bruine waas, geleidelijk over in de bruine borst. De afscheiding van de bruine borst met de bruine buik en flanken verloopt via een regelmatige gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een donkerbruin veerveld, welke één geheel vormt met het bruine onderstaartdek. De afscheiding van de zwarte buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant over de flanken, ruim om de pootinplant heen, naar de onderzijde van de borst. De afscheiding van de bruine buik met de smalle flanken en borst is regelmatig maar niet scherp. Tussen de bruine borst en donkerbruine buik is een minimale grauw bruine band aanwezig	Via de witte keel loopt de kleur via een roodbruine waas, geleidelijk over in de roodbruine borst. De afscheiding van de roodbruine borst met de bruine buik en flanken verloopt via een regelmatige gebogen lijn van vleugelbocht naar vleugelbocht. Op de buik bevindt zich een grauwe roodbruin veerveld, welke één geheel vormt met het grauwe roodbruine onderstaartdek. De afscheiding van de grauwe roodbruine buikvlek loopt in een vloeiende lijn vanaf de staartinplant over de flanken, ruim om de pootinplant heen, naar de onderzijde van de borst. De afscheiding van de roodbruine buik met de smalle flanken en borst is regelmatig maar niet scherp. Tussen de roodbruine borst en grauw roodbruine buik is een minimale roodbruine band aanwezig
Buik:	Donkerbruin	Donker roodbruin
Flanken:	Bruin.	Roodbruin.
Broek en pootinplant:	Donker roestbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.	Donker roodbruin, de broekbevedering heeft iets lichtere veerkernen.
Onderstaartdekveren:	Zwart.	Roodbruin
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.	Helder blauwgrijs.
Ogen /Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:		
Buikvlek:	Op de buik bevindt zich een donker veerveld welke één geheel vormt met het bruine onderstaartdek.	Op de buik bevindt zich een donker bruin veerveld welke één geheel vormt met het roodbruin onderstaartdek.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen: Witkopnon, Man en pop.

Witkopnon Wildkleur:	<p>Er wordt een zo wit mogelijke kopkleur verlangd. Voor voorhoofd, teugel, wenkbrauw en wangen is dit goed mogelijk. Ook op de keel kan een hoeveelheid wit aanwezig zijn. Een bruine waas op de nek is echter haast onvermijdelijk en breidt zich meestal uit tot op het achterhoofd. Ook op de keel gaat de witte kleur vrij snel over in de bruine borstkleur. Een soepele beoordeling is hier gewenst. Door de wat donkerder bruine kleuren ten opzichte van de voorgaande nonnen zijn de tekeningpatronen van de witkopnon minder contrastrijk.</p>
Witkopnon Mokkabruin:	<p>Er wordt een zo wit mogelijke kopkleur verlangd. Voor voorhoofd, teugel, wenkbrauw en wangen is dit goed mogelijk. Ook op de keel kan een hoeveelheid wit aanwezig zijn. Een bruine waas op de nek is echter haast onvermijdelijk en breidt zich meestal uit tot op het achterhoofd. Ook op de keel gaat de witte kleur vrij snel over in de bruine borstkleur. Een soepele beoordeling is hier gewenst. Door de wat donkerder bruine kleuren ten opzichte van de voorgaande nonnen zijn de tekeningpatronen van de witkopnon minder contrastrijk. De bruinmutatie is een zuivere mutant van witkopnon, het herkenningpunt is eigenlijk de meer zwartbruin buikvlek.</p>
Witkopnon Roodbruin:	<p>Gelet dient te worden op een zo egaal mogelijke buikvlek. Gelet dient te worden op de raszuiverheid. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont, de tekening kenmerken dien gelijk te zijn aan de wildvorm. Belangrijk is hierbij de egaal doorgekleurde buik.</p>
Witkopnon SL ino:	<p>Gelet dient te worden op een zo egaal mogelijke buikvlek. Gelet moet worden crème beige tinten die niet te donker van kleur mogen worden. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont.</p>

[Terug naar index](#)

BLEEKKOPNON, *Lonchura p.pallida*

Algemeen:

Nederlands:	Bleekkopnon.
Duits:	Blasskopfnonne.
Engels:	Pale-headed mannikin.
Frans:	Nonne à tête claire.

Verspreidingsgebied:

De bleekkopnon is afkomstig van de Soenda eilanden van Lombok tot Timor en noordelijk tot Sulawesi.

Ondersoorten:

Door enkele onderzoekers is de ondersoort *L.p.subcastanea* beschreven. Deze ondersoort zou over het geheel iets donkerder zijn. Andere onderzoekers betwijfelen het bestaansrecht van deze ondersoort en schrijven de minimale verschillen toe aan variatie binnen de populatie.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Bleekkopnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Bleekkopnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd, wenkbrauwstreep, teugel, voorzijde wangen en de keel direct onder de snavel, wit. Richting nek, halszijden en borst gaat deze kopkleur geleidelijk aan over in de beige -grijze kleur van nek en borst.
Rug en vleugeldek:	Egaal warm donkerbruin. De afscheiding van de beige-grijze nek met het warm donkerbruine rugdek is scherp afgetekend.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdekkleur vrij abrupt over in de glanzend warm kastanjebruine bovenstaartdekkleur.
Staart:	Middelste staartpenen iets gepunt, glanzend kastanjebruin van kleur met donkerder veerkemen. Overige staartpenen donkerbruin met meer kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst:	De beige – grijze borst wordt afgescheiden van de egaal oranje-bruine buik door een diep gebogen lijn, lopend van vleugelbocht naar vleugelbocht.
Buik en flanken:	Oranje-bruin.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Egaal kastanjebruin.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Bleekkopnon, Man en pop.

Bleekkopnon:	De kleur van de nek en de borst dient zo egaal mogelijk beige-grijs te zijn. In de nek mag de kleur een nuance donkerder zijn. Een donkerder en meer grauwbrown onderborst beantwoordt niet aan het ideaalbeeld en dient dan ook gestraft te worden. De overgang van de oranje-bruine buik naar de kastanjebruine aars en het onderstaartdek is vaak iets onregelmatig. Enige soepelheid is hier gewenst.
---------------------	---

[Terug naar index](#)

WITSCHEDELNON, *Lonchura nevermanni*.

Algemeen:

Nederlands:	Witschedelnon.
Duits:	Weisssscheitelnonne.
Engels:	Grey-crowned mannikin.
Frans:	Donacole à calotte blanche.

Verspreidingsgebied:

Deze komt voor in het centrale zuiden van Nieuw Guinea.

Ondersoorten:

Van de Witschedelnon worden geen ondersoorten erkend. De vrij grote variatie binnen de soort wordt toegeschreven aan variatie binnen de populatie.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Witschedelnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Witschedelnon man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd en teugel grauwwit. Bovenop de schedel krijgen de veren steeds uitgebreidere donkerbruine bases, welke richting nek steeds meer de overhand krijgen. Hierdoor ontstaat bovenop de schedel een zwakke hamertekening, welke op achterhoofd geleidelijk overgaat in een duidelijke grauwwitte schubtekening op een donkerbruine ondergrond van de nek. Wangen grauwwit, ter hoogte van de oorstreek overgaand in dezelfde schubtekening (als bij de kop) welke aansluit op die van de nek. De keel is zwart. Dit zwart loopt zijwaarts uit tot aan de nek. De afscheiding van deze zwarte tekening wordt gevormd door een lijn, lopend vanaf de onderkant van de snavel, schuin naar beneden, tot aan de nek. De onderste afscheiding wordt gevormd door een lijn lopend vanaf de onderkant van de keelvlak zijwaarts tot aan de nek. De zwarte keel- hals aftekening loopt in de nek min of meer in een punt uit.
Rug en vleugeldek:	Gehele rug - en vleugeldek kastanjebruin.
Vleugelpennen en duimveren:	De buitenvlaggen van de vleugelpennen zijn kastanjebruin van kleur, maar door de donkerbruine binnenvlaggen is dit veerveld wat donkerder van kleur.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de rugdekkleur over in een glanzend strogele kleur, welke doorloopt in het geheel bovenstaartdek.
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, diep strogeel van kleur met enigszins donkerbruine schachten. De overige staartpennen donkerbruin van kleur met brede strogele buitenvlaggen.
Borst, buik en flank:	Gehele borst, buik en flanken oranje-bruin.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Kop tekening:	Donkerbruine zwakke hamertekening, welke op het achterhoofd geleidelijk overgaat in een duidelijke grauwwitte schubtekening op een donkerbruine ondergrond van de nek.
Wang – oorstreek:	Grauw wit schubtekening.

Keurtechnische aanwijzingen: Witschedelnon, Man en pop.

Witschedelnon:	<p>Ideaal is een zo helder mogelijke kleur op de schedel en op de wangen.</p> <p>De variatiebreedte in kopkleur is binnen de populatie echter zeer groot, van nagenoeg wit tot vrijwel geheel zwarte wangen met slechts een donkergrijze schedel. Enige soepelheid is hier gewenst.</p> <p>Wel moet streng worden gelet op een strakke afscheiding van de keel -halstekening aan de borstzijde.</p> <p>De borst en de buik moeten egaal helder oranjebruin zijn.</p> <p>Uitlopend zwart op de keel en een zwarte waas op de buik is fout.</p> <p>Dit kan duiden op bastaardering met de Hadesnon, welke uit hetzelfde verspreidingsgebied afkomstig is.</p> <p>Sommige exemplaren tonen een zwarte streep, lopend vanaf de zwarte aarsbevedering, tussen de poten door, naar het borstbeen. Indien aanwezig dient deze streep zo strak mogelijk te zijn, zonder uit te lopen in de eerder genoemde zwarte waas.</p>
-----------------------	---

[Terug naar index](#)

GELE RIETVINK, *Lonchura flaviprymna*.

Algemeen:

Nederlands:	Gele rietvink.
Duits:	Gelber Schilffink.
Engels:	Yellow-rumped mannikin.
Frans:	Donacole à tête grise.

Verspreidingsgebied:

Het verspreidingsgebied van de Gele Rietvink beslaat noordelijk Australië.

Ondersoorten:

Van de Gele Rietvink zijn geen ondersoorten beschreven. Er komen wel exemplaren voor met verschillen in kleur en tekening. Mogelijk dat deze kenmerken afkomstig zijn van bastaardering met de Bruinborstrietvink, die in het zelfde verspreidingsgebied voorkomt.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Gele Rietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Mutant: Bruin.

Formaat: 10,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Gele rietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:	Bruin:
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Egaal licht-beige met gelige waas.	Egaal licht-beige met gelige waas.
Wangen en keel:	Egaal licht-beige met gelige waas, een nuance donkerder.	Egaal licht-beige met gelige waas, een nuance donkerder.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin.	Kastanjebruin, een nuance lichter dan bij de wildkleur.
Vleugelpennen en duimveren:	Kastanjebruin. Door de donkerbruine binnenvlaggen zijn de vleugelpennen wat donkerder kastanjebruin van kleur.	Kastanjebruin. Door de bruine binnenvlaggen zijn de vleugelpennen wat egalier kastanjebruin van kleur.
Stuit:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rug dekkleur over in de goudgele bovenstaart dekkleur. Deze overgang is vrij abrupt maar niet scherp afgelijnd	Op de stuit gaat de kastanjebruine rug dekkleur over in de goudgele bovenstaart dekkleur. Deze overgang is vrij abrupt maar niet scherp afgelijnd
Bovenstaartdekveren:	Goudgeel.	Goudgeel.
Staart:	Middelste staartpennen zijn gepunt, maar nauwelijks uitstekend, goudgeel met donkere schachten. Overige staartpennen donkerbruin met goudgele randen aan de buitenvlaggen.	Middelste staartpennen zijn gepunt, maar nauwelijks uitstekend, goudgeel van kleur met donkere schachten. Overige staartpennen zijn donkerbruin, een nuance lichter dan de wildvorm, met goudgele randen aan de buitenvlaggen.
Borst:	Licht okerbruin.	Licht okerbruin.
Buik en flanken:	Licht okerbruin, waarbij de borst iets donkerder van kleur is en de kleur geleidelijk richting geleidelijk pootinplant geleidelijk iets lichter wordt.	Licht okerbruin, waarbij de borst iets donkerder van kleur is en de kleur geleidelijk richting pootinplant geleidelijk iets lichter wordt.
Pootinplant en onderstaartdek:	Zwart.	Donker zwartbruin.
Poten en nagels	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekening:		
Schub tekening schedel en nek:	Licht crème.	Niet zichtbaar, vloeit dicht.

Keurtechnische aanwijzingen: Gele rietvink, Man en pop.

Gele rietvink:	De kopkleur van de gele rietvinken is nogal variabel. De voorkeur wordt gegeven aan een egale kopkleur. De borst mag niet aftekenen tegen de buik. Hoewel de borst wat dieper van kleur is dan de buik, dient de overgang zo geleidelijk mogelijk te zijn. Een donkere borstvlak, welke duidelijk aftekent tegen een crème buik, is fout. Mogelijk is dit een terugslag van een Bruinborstrietvink voorouder, waarmee de gele rietvink, ook in de vrije natuur, vrij makkelijk bastaardeert. De kopkleur dient soepel te worden beoordeeld. Veel exemplaren tonen min of meer een schubtekening op de kop, waardoor de kleur van de kop nogal variabel is.
Gele rietvink bruin:	De kweek van deze mutant staat nog in de kinderschoenen. Een echte Lonchura kenner zal geen moeite hebben de wildvorm en de bruin mutant uit elkaar te houden. De bruin mutatie zorgt dat de schubtekening op de kop vrijwel volledig verdwijnt. Ook de minder diepe kleur van de vleugel en staartpennen zorgen dat de bruin mutant goed herkenbaar is. In zijn geheel zal de bruine gele rietvink een nuance lichter tonen dan de wildvorm. De borst mag niet aftekenen tegen de buik. Hoewel de borst wat dieper van kleur is dan de buik, dient de overgang zo geleidelijk mogelijk te zijn. Een donkere borstvlak, welke duidelijk aftekent tegen een crème buik, is fout. Mogelijk is dit een terugslag van een Bruinborstrietvink voorouder, waarmee de gele rietvink, ook in de vrije natuur, vrij makkelijk bastaardeert. De borst is iets donkerder van kleur is en de kleur richting pootinplant geleidelijk iets lichter wordt.

[Terug naar index](#)

DIKSNVELNON, *Lonchura grandis*.

Algemeen:

Nederlands:	Diksnavelnon.
Duits:	Dickschnabelnonne.
Engels:	Great-billed mannikin.
Frans:	Nonne à gros bec.

Verspreidingsgebied:

Leefgebied is het noorden en zuid oosten van Nieuw Guinea.

Ondersoorten:

Er worden vier ondersoorten erkend, welke minimaal verschillen in kleurdiepte en grootte van de kop en snavel.

Beschreven is de wat helderder Diksnavelnon, welke in combinatie met de zwarte kop, borst en buik, de meest contrastrijke verschijningsvorm is. De in Nederland aanwezige (kleine) populatie heeft over het algemeen een wat donkerder rugdek en een iets fijnere snavel.

Beschreven worden de ondersoorten *L.g.grandis*, *L.g.destructa*, *L.g.ernesti* en *L.g.heurni*. De *L.g.ernesti* heeft meer helder strogele buitenvlaggen aan de staartpennen en een wat minder forse snavel. De *L.g.destructa* is donkerder kastanjebruin op rug, vleugeldek en flanken en heeft meer strogele bovenstaartdekveren. De *L.g.heurni* is donkerder kastanjebruin op rug- en vleugeldek.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Diksnavelnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Door de forse snavel en grote kop is de Diksnavelnon een opvallende verschijning.

Model:

De Diksnavelnon is de grootste van de nonnen en rietvinken. Door de uitzonderlijk forse snavel en de daarbij passende grotere kop, wijkt het model van de Diksnavelnon duidelijk af van de overige nonnen.

Formaat: 12 cm

[Terug naar index](#)

Omschrijving Diksnavelnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	De gehele kop, keel en nek egaal diep zwart.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. In de vleugelpennen is deze een nuance donkerder. De afscheiding tussen de zwarte nek en het rugdek is scherp en strak afgetekend.
Stuit, bovenstaartdek:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rugdekkleur over in de helder oranjebruine stuitkleur, welke geleidelijk aan overgaat in het meer strogele bovendeck.
Staart:	Middelste staartpennen gepunt, warm strogeel van kleur, met zwartbruine veerkernen. De overige staartpennen zwartbruin, met brede strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst, buik en onderstaartdek:	De borst, buik en het onderstaartdek egaal diep zwart. Met de zwarte kop vormt dit een aaneengesloten veerveld.
Flanken:	Egaal kastanjebruin.
Pootinplant en aars:	Egaal diep zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen: Diksnavelnon, Man en pop.

Diksnavelnon:	De forse snavel dient glad te zijn zonder schilfering. De kop- snavellijn dient vloeiend te verlopen. Verder heeft de Diksnavelnon niet veel foutbronnen, waardoor er streng kan worden gelet op egaliteit van de kleur en op strakke tekeningen. De kastanjebruine flanken zijn weinig opvallend en meestal alleen in rusthouding waarneembaar.
----------------------	---

[Terug naar index](#)

HADESNON, *Lonchura stygia*.

Algemeen:

Nederlands:	Hadesnon.
Duits:	Hadesnonne (Hadesschilffink).
Engels:	Black mannikin.
Frans:	Nonnette noire

Dit is de non met de minste tekening. Een nagenoeg egaal zwarte vogel, met als enige tekening het goudgele staartdek.

Verspreidingsgebied:

De Hadesnon is afkomstig van het zuiden van Nieuw Guinea.

Ondersoorten:

Er zijn van Hadesnon geen ondersoorten beschreven.

Bij de Hadesnon is in 2008 een mokka en een roodbruine mutant opgetreden. Met deze vogels is onvoldoende gekweekt om nu al een kleurbeschrijving op te stellen. Erg belangrijk bij de kweek van deze kleurslagen is dat het type van de Hadesnon als leidraad dient, iedere afwijking dient dan ook zeer streng bestraft te worden. Het is noodzakelijk dat deze soort een hoge mate van raszuiverheid toont.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Hadesnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Hadesnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	De gehele kop, keel en nek egaal glanzend zwart.
Rug en vleugeldek:	De rug is egaal zwart. Het vleugeldek zeer donker zwartbruin. De overgang van de zwarte rug naar het meer bruinzwarte vleugeldek is geleidelijk.
Vleugelpennen en duimveren:	Zeer donker zwartbruin.
Borst, buik en flank:	De gehele borst, buik en flanken zijn egaal diep zwart, één geheel vormend met de kop en de rug.
Stuit en bovenstaartdek:	Op de stuit gaat de zwarte rugdek kleur over in de warm gele ondersteuit en bovenstaartdek.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Egaal diep zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Helder blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekening:	
Staart:	Middelste staartpennen iets gepunt, warm strogeel met donkerbruine schachten. De overige staartpennen zwartbruin met strogele buitenvlaggen.

Keurtechnische aanwijzingen: Hadesnon, Man en pop.

Hadesnon:	<p>Wegens de weinige foutbronnen van de Hadesnon dient streng te worden gelet op de diepte en de egaliteit van de zwarte kleur.</p> <p>Ideaal is een zo donker mogelijk egaal rug- en vleugeldek.</p> <p>Een bruine gloed in het vleugeldek is haast onvermijdelijk.</p> <p>Ook in het rugdek is meestal nog een bruine gloed aanwezig.</p> <p>De nodige soepelheid is hier gewenst.</p> <p>De overgang van de zwarte rug naar het meer bruine vleugeldek is geleidelijk.</p> <p>Gelet op het feit, dat hier sprake is van een vogel met zeer weinig tekening keuren we hem in schaal 1 vanwege de staartekening.</p>
------------------	--

[Terug naar index](#)

ZWARTBORSTRIETVINK, *Lonchura teerniki*.

Algemeen:

Nederlands:	Zwartborstrietvink.
Duits:	Schwarzbrustschilffink.
Engels:	Grand Valley Mannikin (Black-breasted mannikin).
Frans:	Donacole à poitrine noire.

Verspreidingsgebied:

Leefgebied zijn de gebergtes in centraal Nieuw -Guinea.

Ondersoorten:

Door verschillende onderzoekers worden er van de Zwartborstrietvink twee ondersoorten beschreven, nl *L.t.teerinki* en *L.t.mariae*.

De omschrijving in de standaard is de beschrijving van de meest contrastrijke zwartborstrietvinken, welke er momenteel in gevangenschap worden gehouden en beantwoordt aan de beschrijving van de ondersoort *L.t.mariae*. Deze is wel wat robuuster.

De nominaatvorm *L.t.teerinki* heeft een meer bruine schedel en nek.

De kleur van het rugdek is minder warm kastanjebruin.

De stuit en het bovenstaartdek zijn matter strogeel.

Het is nog niet geheel duidelijk is of het hier gaat om ondersoort of variatiebreedte.

De onderstaande standaardomschrijving is die van de meest contrastrijke zwartborstrietvinken.

Hier wordt dus de voorkeur aan gegeven.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Zwartborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen..

In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model:

Door de wat vollere en rondere kop is het model wat afwijkend van de overige rietvinken en nonnen.

De Zwartborstrietvink bezit ook een wat langere bevedering (aanpassing aan het leven in bergstreken).

Ook lijkt hierdoor de snavel wat kleiner te zijn.

Formaat: 10,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Zwartborstrietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Voorhoofd, teugel wangen, oorstreek en keel zijn aaneengesloten egaal zwart. Bovenop de kop gaat de zwarte kleur geleidelijk aan over in de zwartbruine nek.
Rug en vleugeldek:	Egaal kastanjebruin, duidelijk aftekenend tegen de zwartbruine nek.
Vleugelpennen en duimveren:	Donkerder bruin, veroorzaakt door de donkerder binnenvlaggen van de vleugelpennen.
Stuit en bovenstaartdek:	Stuit grotendeels kastanjebruin, aan de staartzijde vrij abrupt, doch niet scherp afgetekend, overgaand in het strogele bovendek.
Staart:	Middelste staartpennen gepunt, maar nauwelijks uitstekend, strogeel van kleur, met donkerder schachten. Overige staartpennen donkerbruin met strogele randen aan de buitenvlaggen.
Borst,flank en onderstaartdek:	De borst is egaal zwart en vormt een aaneengesloten zwart veerveld met de zwarte keel en wangen. Aan de zijkanten loopt de zwarte borst vloeiend over in een duidelijke zwarte flankstreep, welke onder langs de vleugels loopt, richting het zwarte onderstaartdek.
Buik:	Vanaf de zwarte borst en flankstrepen is de buik wit.
Pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Flankstreep:	Zwart.

Keurtechnische aanwijzingen: zwartborstrietvink , Man en pop

Zwartborstrietvink:	De flankstreep dient met de nodige soepelheid te worden beoordeeld. Vaak is het niet meer dan een rij min of meer onregelmatige grove vlekken. De witte buik is vaak min of meer crème. De schedel en nek zijn vaak bruin bewaasd. Aangezien de Zwartborstrietvink nog een echte natuurvogel is dient een bepaalde variatiebreedte in kleur en tekening te worden geaccepteerd De borst is egaal zwart en vormt een aaneengesloten zwart veerveld met de zwarte keel en wangen.
----------------------------	--

[Terug naar index](#)

VIJFKLEURENNON, *Lonchura quinticolor*.

Algemeen:

Nederlands:	Vijfkleurennon.
Duits:	Funffarbennonne.
Engels:	Chestnut-and-white mannikin.
Frans:	Nonne quinticolore.

Verspreidingsgebied:

Deze komt voor op de kleine Soenda eilanden en op enkele van de zuid oostelijke Molukken.

Ondersoorten:

L.q. quinticolor: Oost Timor, en op enkele Molukse eilanden.

L.q. sumbae: West Timor, Rote en Sumba.

L.q. wallacii: Lombok, Sumbawa en Flores.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Vijfkleurennon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Vijfkleurennon , man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop en nek:	Voorhoofd, bovenschedel en nek donkerbruin met een duidelijke maar geen grove zoming. Wenkbrauw, wangen, oorstreek en keel donker kastanjebruin, waarbij de veren van de wenkbrauw, wangen en oorstreek lichtere veerschachten bezitten. Hierdoor bezit het gehele masker een sprekende tekening.
Keel:	Egaal donker kastanjebruin zonder tekening.
Rug en vleugeldek:	Kastanjebruin. In de vleugelpennen een nuance donkerder. De afscheiding van de donkerbruine, gezoomde nek, met het egale kastanjebruine rugdek is regelmatig en scherp.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rugdekkleur over in de glanzend helder kastanjebruine bovenstaartdekkleur.
Staart:	Middelste staartpennen gepunt, donkerbruin van kleur, met brede helder kastanjebruine randen aan de buitenvlaggen. Overige staartpennen donkerbruin, met helder kastanjebruine randen aan de buiten- vlaggen.
Borst, buik en flanken:	Direct onder de keel is borst wit. De afscheiding van de donkere keel met de witte borst is scherp en loopt vanaf de onderzijde van de keelvlak zijwaarts naar de nek. De witte borst loopt over in de eveneens witte buik, welke in de flanken en bij de pootinplant licht crème wordt.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Egaal zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Koptekening:	Grijsbruin. Zomen.
Streep-tekening wangen	De veren bezitten lichtere veerschachten.

Keurtechnische aanwijzingen:vijfkleurennon , Man en pop.

Vijfkleurennon:	<p>De afscheiding van de kopkleur met de lichaamskleur dient scherp en regelmatig te verlopen.</p> <p>De voorkeur gaat uit naar een zo licht en egaal mogelijk verlopende borst en buikkleur.</p> <p>Een min of meer crème buik is haast onvermijdelijk.</p> <p>Een soepele beoordeling is hier gewenst.</p> <p>Een aantal vogels vertoont onder een vrijwel zuiver witte bovenborst een plotselinge overgang naar een donkerder crème onderborst en buik.</p> <p>Dit kleurverschil dient met de nodige soepelheid te worden beoordeeld, al gaat de voorkeur wel uit naar een egale borst- en buikkleur.</p> <p>De keel is egaal van kleur, zonder tekening.</p> <p>Direct onder de keel is de borst wit.</p>
------------------------	---

[Terug naar index](#)

PRACHTON, *Lonchura spectabilis*.

Algemeen:

Nederlands:	Prachtnon.
Duits:	Prachtnonne.
Engels:	New-Britain mannikin. (Hooded mannikin).
Frans:	Nonnette à ventre roux.

Verspreidingsgebied:

De Prachtnon is afkomstig van het eiland New Britain en van noord – oost Nieuw-Guinea.

Ondersoorten:

In totaal worden 5 ondersoorten erkend, welke slechts minimale verschillen vertonen in kleurdiepte, scherppte van tekening en het formaat. Alleen de ondersoort *L.s.mayri* schijnt in Europa aanwezig te zijn.

Daar dit tevens de scherpst getekende ondersoort betreft, is aan de hand van deze ondersoort de standaardbeschrijving opgesteld.

Binnen dit verspreidingsgebied wordt nog een aantal ondersoorten onderscheiden:

<i>L.s.mayri</i>.	De standaard omschrijving komt het meest overeen met de ondersoort <i>L.s.mayri</i> .
<i>L.s.wahgiensis</i>.	Lijkt veel op <i>mayri</i> , maar is matter bruin op het rugdek en heeft fletsere stuit- en staartdekveren. Ook de snavel zou minder diep van kleur zijn.
<i>L.s.gajduseki</i>.	Heeft de borst en de buik donker crème, en heeft ook een donkerder rugdek.
<i>L.s.sepikensis</i>.	Heeft een nog donkerder gekleurde borst en buik, deze wordt bijna zo donker als het rugdek.

Fysieke eigenschappen:

Voor de fysieke standaard van de Prachtnon wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Met de Chinese Zwartkopnon behoort de Prachtnon tot de kleinste nonnen en rietvinken.

Formaat: 9,5 - 10 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Prachtnon, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Geheel zwart en scherp afgetekend met de rest van lichaam.
Rug en vleugeldek:	Egaal kastanjebruin.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de kastanjebruine kleur van het rugdek over in de strogele kleur van de bovenstaartdekveren.
Staart:	Middelste staartpennen iets puntig, strogeel van kleur, met wat donkerder veerschachten. Overige staartpennen donkerbruin, met strogele buitenvlaggen.
Borst, buik en flanken:	Crème-wit, zo licht mogelijk van kleur.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Keurtechnische aanwijzingen prachtnon , Man en pop.

Prachtnon:	De Prachtnon heeft weinig foutbronnen, dus dient er wat strenger te worden gelet op egaliteit en strakke aftekeningen van de kleurvelden. Alleen een witte borst, direct onder de zwarte keel, met lager op de borst een vrij abrupte overgang naar een meer crème onderborst en buik dient soepel te worden beoordeeld. Het is de kleinste non/rietvink, model moet echter wel het normale rietvinkenmodel blijven.
-------------------	---

[Terug naar index](#)

BRUINBORSTRIETVINK,

Lonchura castaneothorax c. domestica.

Algemeen:

Nederlands:	Bruinborstrietvink.
Duits:	Braunbrust Schilffink.
Engels:	Chestnut-breasted mannikin.
Frans:	Donacole commun.

De Australische ondersoorten van de bruinborstrietvink zijn reeds tientallen jaren aanwezig in Europa en worden volop gekweekt. Daar er in het verleden weinig naar ondersoorten werd gekeken zijn beide soorten vermengd. Bij de Bruinborstrietvink waren in de vorige standaard nog twee vormen opgenomen onder de benaming Oost- Australische Bruinborstrietvink (*Lonchura c. castaneothorax*) en Noord-Australische Bruinborstrietvink (*Lonchura c. assimilis*).

De Oost Australische Bruinborstrietvink (*Lonchura c. castaneothorax*) is vooral op de kop meer donkerbruin met een grovere streeptekening, de keel is meer donkerbruin.

Over het geheel is deze vorm meer in bruintint en wat matter van kleur.

De afgelopen jaren is er niet of nauwelijks selectief met de Oost Australische bruinborstrietvink gekweekt. Deze zijn ook niet als zodanig herkend als ondersoort. De in afgelopen jaren ingezonden vogels op de tentoonstellingen wezen uit dat de kweekselectie toch ging naar vogels met diep gekleurde tekening en lichaamskleur. Hierdoor is besloten een vorm van de Bruinborstrietvink te beschrijven onder de naam "***Lonchura castaneothorax c. domestica***".

Ondersoorten;

<i>L.c. castaneothorax</i>	Oost – Australië	Oost Australische bruinborstrietvink
<i>L.c. assimilis</i>	Noord West– Australië	Noord Australische bruinborstrietvink
<i>L.c. uropygialis</i>	NW Nieuw Guinea	lijkt op de dwergrietvink is wat forser

<i>L.c. ramsayi</i>	Zuid- oost Nieuw Guinea	Zwartkop dwergrietvink **
<i>L.c. boschmai</i>	West – centraal Nieuw Guinea	Berg bruinborstrietvink **
<i>L.c. sharpei</i>	Noord Nieuw Guinea	De Dwergrietvink" **

** Deze soort is dermate afwijkend dat ook hiervoor een aparte soortbeschrijving is opgesteld.

Verspreidingsgebied ;

Noorden en oosten van Australië en in enkele verspreide gebieden op Nieuw – Guinea.

Mutanten: Mokkabruin, Roodbruin en SL ino.

Van de Bruinborstrietvink zijn inmiddels drie kleurmutanten welke middels transmutatie aanwezig zijn en nu in voldoende mate worden gekweekt om deze ook in de standaard te beschrijven. Inmiddels is door proef paringen met de Japanse Meeuw aangetoond dat de aanvankelijke naamgeving Isabel voor de roodbruine onjuist is. In de standaard is dan ook de naam roodbruin gebruikt.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Bruinborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 11 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Bruinborstrietvink , man en pop.

Kleurslag:	Domestica wildkleur:	Mokkabruin
Kleur:		
Kop en nek:	De bovenschedel en de nek zijn vanaf de snavelinplant beige- grijs geschubd op een bruin zwarte ondergrond. Deze schubtekening ontstaat door bruinzwarte veerharts met brede beige- grijze zomen. Deze veerharts zijn bij de snavelinplant nauwelijks zichtbaar, richting nek worden deze steeds grover en prominenter.	Vanaf de snavelinplant zijn het voorhoofd, de bovenschedel en de nek donker beige bruin van kleur met donker bruine veerharts, waardoor een regelmatige schubtekening ontstaat. Deze is bij de snavelinplant nauwelijks waarneembaar en wordt richting nek steeds grover.
Masker en keel:	Het masker en de keel zijn donker bruinzwart met rond het oog op de wangen en in de oorstreek een zwakke donkerbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door donkerbeige schachtstreepjes op de verder bruinzwarte maskerbevedering. De keel is egaal bruinzwart. Het masker wordt begrensd door een lijn, beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.	Het masker , en de keel zijn donkerbruin van kleur, met rond het oog en op de wangen en de oorstreek een beige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door warm beige schachtstreepjes en de verder bruine wangveertjes. Het masker wordt begrensd door een lijn, beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.
Rug en vleugeldek:	Egaal kastanjebruin. De vleugelpennen zijn donkerbruin met kastanjebruine buitenvlaggen.	Egaal donkerbruin . De vleugelpennen zijn bruin met donkerbruine randen.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de kastanjebruine rugdekkleur over in de glanzende strogele bovenstaartdekkleur. Deze overgang is abrupt maar niet scherp.	Op de stuit gaat de donker bruine rugdekkleur over in de glanzende warm goudgele bovenstaartdekkleur. Deze overgang is abrupt maar niet scherp.
Staart:	De middelste staartpennen zijn strogeel van kleur met donkerder schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin van kleur met strogele randen aan de buitenvlaggen.	De middelste staartpennen zijn strogeel van kleur met wat donkerder bruine veerharts. De overige staartpennen zijn donkerbruin met strogele randen aan de buitenvlaggen
Borst:	Aansluitend op de donker bruinzwarte keel is de borst diep roodbruin. Aan de onderzijde wordt de borst begrensd door een zwarte borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. In het midden is de borstband iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijanten. Aan de zijkant sluit de borstband aan op de flanktekening.	Aansluitend op de donkerbruine keel is de borst roodbruin. Aan de onderzijde wordt de borst begrensd door een donkerbruine borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. In het midden is de borstband iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijanten. Aan de zijkant sluit de borstband aan op de flanktekening.
Flanken:	Regelmatige, niet erg brede zwarte lichtcrème geblokte tekening.	Regelmatige, niet erg brede zwartbruin-crème geblokte tekening.
Buik:	Licht- crème.	Licht crème.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.	Donker bruin.
Poten:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Donker hoornkleurig, een lichtere kleur is toegestaan
Nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.	Donker beige, met enigszins blauwe waas.
Snavel:	Blauwgrijs.	Blauwgrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Donkerbruin een lichtere kleur is toegestaan
Tekening:		
Bovenschedel:	Beige grijs geschubd. Deze schubtekening ontstaat door bruinzwarte veerharts met brede beige grijze zomen.	Donker bruine veerhart, waardoor een regelmatige schubtekening ontstaat.
Wang:	Zwakke donkerbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door donkerbeige schachtstreepjes.	Een beige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door warm beige schachtstreepjes.
Borstband:	Zwart.	Donkerbruin van een gelijke kleur diepte als de wang- en keelkleur
Flanken:	Regelmatige , niet erg brede zwarte licht crème geblokte tekening	Regelmatige , niet erg brede zwartbruin licht crème geblokte tekening

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen bruinborstrietvink, Man en pop.

<p>Bruinborstrietvink Domestica:</p>	<p>Gelet dient te worden op de egaliteit van het rugdek en de borst. Een doorlopende grijze zoming vanuit de nek in het rugdek is fout, evenals grijsachtige zoming op de roodbruine borst. De grondkleur van masker en keel is zeer donker zwartbruin, en toont, met uitzondering van de keel, een zwakke donkerbeige streeptekening. Deze tekening mag slechts minimaal aanwezig zijn. De fijne streeptekening op een meer zwart masker is een raskenmerk en dient derhalve kritisch te worden bekeken. De overgang van de borstband naar de flank is moeilijk strak te showen en dient dan ook met de nodige soepelheid te worden beoordeeld. De Bruinborstrietvink is een vogel die in werkhouding maar weinig flank toont. Pas in volledige rust zal de flank maximaal worden getoond. Tijdens de keuring dient men hier rekening mee te houden.</p>
<p>Bruinborstrietvink mokkabruin:</p>	<p>Gelet dient te worden op de egaliteit van het rug- en het vleugeldek. Vaak is er een minimale schubtekening zichtbaar door de aanwezigheid van maximaal phaeomelanine in de randen van de bevedering. Dit dient soepel te worden beoordeeld. Een grijzige schubtekening, zoals ook bij de wildvorm wel wordt aangetroffen, is ook bij de mokkabruine een kleurfout. Ook een grijzige zoming op de mokkabruin borst is een kleurfout. De borst dient egaal en zo warm mogelijk roodbruin te zijn. De streeptekening in de wangen dient duidelijk zichtbaar aanwezig te zijn. De overloop van de borstband naar de flank dient soepel te worden beoordeeld. Enige onregelmatigheid hier is evenals bij de wildvorm haast onvermijdelijk en behoeft beslist geen indicatie voor ras onzuiverheid te zijn. De flanktekening is vrij smal en wordt alleen in rusttoestand duidelijk getoond. Enige soepelheid is hier gewenst. Gelet dient er te worden op de raszuiverheid en dat er geen bastaard kenmerken maar dat ze soort eigen kenmerken van de bruinborstrietvink te laten zien.</p>

Omschrijving Bruinborstrietvink , man en pop.

Kleurslag:	Roodbruin:	SL ino:
Kleur:		
Kop en nek:	Vanaf de snavelinplant zijn het voorhoofd, de bovenschedel en de nek warm crème van kleur met bruine veerhart, waardoor een regelmatige schubtekening ontstaat. Deze is bij de snavelinplant nauwelijks waarneembaar en wordt richting nek steeds grover.	Vanaf de snavelinplant zijn het voorhoofd, de bovenschedel en de nek crème van kleur, met donker crème veerhart, waardoor een vage regelmatige schubtekening ontstaat. Deze is bij de snavelinplant nauwelijks waarneembaar en wordt richting nek steeds grover.
Masker en keel:	Het masker en de keel zijn bruin van kleur, met rond het oog en op de wangen en de oorstreek een beige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door warm beige schachtstreepjes en de verder bruine wangveertjes. Het masker wordt begrensd door een lijn, beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.	Het masker, en de keel zijn lichtbruin van kleur, met rond het oog en op de wangen en de oorstreek een vage lichtbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door beige schachtstreepjes en de verder lichtbruine wangveertjes. Het masker wordt begrensd door een lijn, beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde keelvlak.
Rug en vleugeldek:	Warm roodbruin. De vleugelpennen zijn bruin met roodbruine randen.	Warm crème kleurig. Vleugelpennen crème kleurig met donkercrème kleurige randen.
Stuit, Bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de roodbruine rugdek-kleur over in de glanzende warm goudgele bovenstaartdek-kleur. Deze overgang is abrupt maar niet scherp.	Op de stuit gaat de warm crème rugdek-kleur over in de beige crème bovenstaartdek-kleur. Deze overgang is abrupt maar niet scherp.
Staart:	De middelste staartpennen zijn warm goudgeel van kleur met wat donkerder bruine veerharts. De overige staartpennen zijn bruin met goudgele randen aan de buitenvlaggen.	De middelste staartpennen zijn warm goudgeel van kleur met wat donkerder crème veerharts. De overige staartpennen zijn licht crème bruin met goudgele randen aan de buitenvlaggen.
Borst:	Aansluitend op de bruine keel is de borst roodbruin. Aan de onderzijde wordt de borst begrensd door een donkerbruine borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. In het midden is de borstband iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijanten. Aan de zijkant sluit de borstband aan op de flanktekening.	Aansluitend op de lichtbruine keel is de borst warm crème. Aan de onderzijde wordt de borst begrensd door een lichtbruine borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. In het midden is de borstband iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijanten. Aan de zijkant sluit de borstband aan op de flanktekening.
Flanken:	Regelmatige, maar smalle bruin - crème geblokte tekening.	Regelmatige smalle beige - crème geblokte tekening.
Buik:	Warm crème.	Crème.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Bruin.	Licht bruin.
Poten:	Donker hoornkleurig, een lichtere kleur is toegestaan	Hoornkleurig.
Nagels:	Donker beige, met enigszins blauwe waas.	Hoornkleurig, met een heel lichte blauwe waas.
Snavel:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan	Hoornkleurig.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin een lichtere kleur is toegestaan	Rood.
Tekening:		
Bovenschedel:	Bruine veerharts, waardoor een regelmatige schubtekening ontstaat.	Met donker crème veerharts, waardoor een vage regelmatige schubtekening ontstaat.
Wang:	Een beige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door warm beige schachtstreepjes.	Een vage lichtbeige streep-tekening, welke wordt veroorzaakt door beige schachtstreepjes.
Borstband:	Donkerbruin.	Lichtbruin.
Flanken:	Regelmatige , niet erg brede zwarte lichtcrème geblokte tekening.	Regelmatige, maar smalle bruin - crème geblokte tekening.

[Terug naar index](#)

Keurtechnische aanwijzingen bruinborstrietvink, Man en pop.

Bruinborstrietvink roodbruin:	<p>Gelet dient te worden op de egaliteit van het rug- en het vleugeldek. Vaak is er een minimale schubtekening zichtbaar door de aanwezigheid van maximaal phaeomelanine in de randen van de bevedering. Dit dient soepel te worden beoordeeld. Een grijzige schubtekening, zoals ook bij de wildvorm wel wordt aangetroffen, is ook bij de roodbruine een kleurfout. Ook een grijzige zoming op de roodbruine borst is een kleurfout. De borst dient egaal en zo warm mogelijk roodbruin te zijn. De streeptekening in de wangen dient duidelijk zichtbaar aanwezig te zijn. De overloop van de borstband naar de flank dient soepel te worden beoordeeld. Enige onregelmatigheid hier is evenals bij de wildvorm haast onvermijdelijk en behoeft beslist geen indicatie voor ras onzuiverheid te zijn. De flanktekening is vrij smal en wordt alleen in rusttoestand duidelijk getoond. Enige soepelheid is hier gewenst.</p>
Bruinborstrietvink SL ino:	<p>De kweek van de ino's is nog in ontwikkeling, In de eerste plaats dient er gelet te worden op raszuiverheid en dat de vogels de kenmerkende tekening tonen, zoals bij de wildkleur. Het mag zeker geen eenkleurige vogel worden. De schubtekening op de schedel zal minder sprekend zijn als bij de Roodbruine. Het streven is wel dat deze nog waarneembaar aanwezig is. Een doorlopende schubtekening vanuit de nek is fout. De borst dient egaal en zo warm mogelijk crème te zijn. De streeptekening in de wangen dient zichtbaar aanwezig te zijn. De overloop van de borstband naar de flank dient soepel te worden beoordeeld. Enige onregelmatigheid hier is evenals bij de wildvorm haast onvermijdelijk en behoeft beslist geen indicatie voor ras onzuiverheid te zijn. De flanktekening is vrij smal en wordt alleen in rusttoestand duidelijk getoond. Enige soepelheid is hier gewenst.</p> <p>Gelet dient er te worden op de raszuiverheid en dat er geen hybride kenmerken maar dat ze soort eigen kenmerken van de bruinborstrietvink te laten zien</p>

DWERGRIETVINK, *Lonchura c. sharpei*.

Algemeen:

Nederlands:	Dwergrietvink.
Duits:	Zwergschilffink.
Engels:	Chestnut breasted mannikin (sharpei.).
Frans:	Donacole commun (scharpei.).

Verspreidingsgebied:

Noord Nieuw- Guinea

Ondersoorten:

Naast de dwergrietvink wordt als ondersoort genoemd de *L.c.uropygialis*. Deze wijkt van de dwergrietvink af op de volgende onderdelen: Stuit en bovenstaartdek meer goudgeel. Bovenschedel en nek donkerder van kleur.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Dwergrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Formaat: 10 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Dwergrietvink , man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Kop, keel en nek:	Vanaf snavel is het voorhoofd en bovenschedel, alsmede de aftekening langs het masker egaal crème wit. De grondkleur van het achterhoofd en nek is eveneens crème wit met een minimale grijsbruine schubtekening. Deze begint vaag op het achterhoofd en wordt naar de nek wat grover. Het masker, inclusief de keel egaal zwart, sterk contrasterend met de crème witte schedel. Het masker wordt begrensd door een lijn beginnende bij de neusgaten, lopend in een vloeiende lijn boven het oog langs, om de oorstreek heen, richting onderzijde zwarte keelvlak.
Rug en vleugeldek:	Diep kastanjebruin, vleugelpennen een nuance donkerder door de donkere binnenvlaggen.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Egaal warm en glanzend kastanjebruin, duidelijk glanzender en warmer dan het rug- en vleugeldek.
Staart:	De middelste staartpennen zijn iets gepunt. Deze zijn warm glanzend kastanjebruin van kleur, met wat donkere schachten. De overige staartpennen zijn donkerbruin van kleur, met kastanjebruine buitenvlaggen.
Borst:	De borst is, vanaf het zwarte masker, roodbruin. Deze roodbruine borst wordt aan de onderzijde begrensd door een borstband, welke loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. De borstband is in het midden iets omhoog geknikt en wat smaller dan aan de zijkanten en loopt van onderkant vleugelbocht tot onderkant vleugelbocht. Aan de zijkanten sluit deze aan op de flanktekening.
Buik:	Helder wit.
Onderstaartdek, pootinplant, aars:	Zwart.
Poten en nagels:	Donkergrijs, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:	
Schubtekening kop:	Grijsbruin.
Borstband:	Zwart.
Flanktekening:	Regelmatig zwart-wit geblokte flanktekening.

Keurtechnische aanwijzingen:dwergrietvink, Man en pop.

Dwergrietvink:	De zwarte borstband en de zwart-witte flanktekening zijn grover en dus sprekender dan bij de Australische ondersoorten. In het masker is geen streep-tekening aanwezig. Het formaat is slechts 10 a 10,5 cm. Afwijkingen in kleur en tekening, alsmede het formaat KUNNEN wijzen op vermenging met andere Bruinborstrietvink -ondersoorten en dienen, onder vermelding van de afwijkende onderdelen, te worden bestraft in de daarvoor bestemde rubrieken.
-----------------------	--

[Terug naar index](#)

WITBORSTRIETVINK, *Lonchura pectoralis*.

Algemeen:

Nederlands:	Witborstrietvink.
Duits:	Weissbrust-schilffink.
Engels:	Pictorella mannikin.
Frans:	Donacole à poitrine blanche.

Verspreidingsgebied:

De Witborstrietvink is afkomstig van Noord Australië.

Ondersoorten:

Van de Witborstrietvink worden geen ondersoorten beschreven.

Fysieke eigenschappen;

Voor de fysieke standaard van de Witborstrietvink wordt verwezen naar het algemene hoofdstuk, Fysieke standaard van de Rietvinken en Nonnen. In aanvulling hierop geldt het onderstaande:

Model;

De Witborstrietvink wijkt het meest af van het gangbare non/rietvinkenmodel. Door een vroege afscheiding en isolatie van de rietvinkenstamboom en de aanpassing aan een afwijkend biotoop heeft deze soort zich ontwikkeld tot een duidelijk afwijkende soort.

Het model is slanker dan van de overige rietvinken, met een wat langere snavel. De houding van de Witborstrietvink is niet zoals bij de overige rietvinken en nonnen, opgericht, maar meer horizontaal.

De Witborstrietvink is de enige *Lonchura* waarbij geslachtsdimorfisme voorkomt.

Formaat: 11,5 cm.

[Terug naar index](#)

Omschrijving Witborstrietvink, man en pop.

Kleurslag:	Wildkleur man:	Wildkleur pop:
Kleur:		
Kop, keel en nek:	Bovenschedel vanaf de snavelinplant tot in de nek grijs–beige. Het masker wordt gevormd door teugel, oorstreek, wangen en keelvlak en is zwart. Wangen en keel zijn regelmatig bezet met fijne witte stipjes, Dit masker is vanaf de snavel, over het oog heen tot aan de borst, afgetekend door een lichte roze - beige band. De afscheiding van de roze – beige band met het zwarte masker is scherp, de afscheiding met de grijs - beige schedel en nek is minder scherp.	Bovenschedel vanaf de snavelinplant tot in de nek grijs –bruin. Het masker wordt gevormd door teugel, oorstreek, wangen en keelvlak en is zwartbruin. Wangen en keel zijn regelmatig bezet met fijne witte stipjes, Dit masker is vanaf de snavel, over het oog heen tot aan de borst, afgetekend door een beige band. De afscheiding van de roze – beige band met het zwarte masker is scherp, de afscheiding met de grijs - beige schedel en nek is minder scherp.
Zadel en onderrug:	Grijsbruin.	Mat grijsbruin.
Vleugelpennen en vleugeldek:	Donkerder grijsbruin. Alle vleugeldekeren bezitten een stip op het uiteinde van de veer. Deze vormen twee regelmatige rijen op het vleugeldek. Ook de armpennen bezitten een witte stip op het uiteinde van de veer	Mat donkerder grijsbruin. De stippen op de vleugels zijn kleiner, waardoor de tekening veel fijner is. Verder gelijk aan de man.
Stuit, bovenstaartdekveren:	Grijsbruin.	Mat grijsbruin.
Staart:	Gelijk van lengte, donker grijsbruin.	Gelijk van lengte, donker grijsbruin.
Borst:	Vanaf het zwarte masker tot een lijn, lopend van vleugelbocht tot vleugelbocht, is de borst wit met een minimale zwarte tekening. Deze kleur ontstaat doordat de grotendeels witte borstveren een zwarte basis hebben.	Vanaf het zwartbruine masker tot een lijn, lopend van vleugelbocht tot vleugelbocht, is de borst meer een zwarte ondergrond met een witte schubtekening. De borstveren bezitten een uitgebreidere zwarte bases met meer een brede witte zoom.
Buiken, flanken:	De buik is, vanaf de witte borst tot aan de pootinplant, beige, met een diep roze waas.	Beige met een roze waas. Minder sprekend dan bij de man.
Onderstaartdek en aars:	Iets minder roze met een zwarte veerbases, De zwarte base is minimaal zichtbaar, waardoor een wat onregelmatige tekening zichtbaar is	Beige met een licht roze tint, met een zwartbruine veerbases. De zwartbruine base is minimaal zichtbaar, waardoor een wat onregelmatige tekening zichtbaar is.
Poten en nagels:	Vleeskleurig, een lichtere kleur is toegestaan.	Vleeskleurig, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Blauwgrijs.	Blauwgrijs.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Tekeningkleur:		
Masker:	Zwart.	Zwartbruin.
Wang en keel:	Witte stiptekening.	Fijne witte stiptekening.
Afscheiding masker:	Lichte roze –beige band.	Beige band.
Vleugeltekening:	Witte stiptekening.	Fijne witte stiptekening.
Borst tekening:	Witte ondergrond met zwarte veerzomen.	Zwarte ondergrond met witte zomen.
Onderstaart tekening:	Zwart.	Zwartbruin.

Keurtechnische aanwijzingen: Witborstrietvink, Man en pop.

Witborstrietvink:	De afscheiding van de roze- beige maskerband met de grijs – beige schedel en nek is niet geheel scherp. Tijdens de keuring dient men hier rekening mee te houden. De afscheiding tussen het masker en deze maskerband dient echter regelmatig te verlopen. De witborstrietvink is van nature een bodemvogel, zodat het gedrag in de tentoonstellingskooi hier door beïnvloed wordt. Ook met dit feit dient rekening gehouden te worden. Bij het beoordelen van de stiptekening op het vleugeldek dient aandacht aan de symmetrie en regelmaat van deze tekening besteed te worden. Niet symmetrische of onderbroken vleugeltekening dient dan ook bestraft te worden in de rubriek tekening. Over het geheel is de pop matter van kleur. De roze waas is minder sprekend. De stippen op de vleugels zijn kleiner / fijner. Bezit een meer zwarte borst met witte schubtekening.
--------------------------	---

[Terug naar index](#)